

VEZÉRCIKK

Isten embere • *Bérczes Lajos*

Az Isten lélek, szellem. Az Isten dolgai a halandó, a bűnös ember előtt felfoghatatlanok.

„Ezeket bolondságnak tekintti, sőt megismerni sem képes” (2Kor 2,14).

Azt akarja, hogy minden ember eljusson az igazság megismerésére. Ezt az ellentmondást úgy oldja fel, hogy átadott életű embereken keresztül szólítja meg a bűnösöket. Átadott életű emberek voltak a próféták. Illésnek ezt mondja a sareptai özvegy: „Most már tudom, hogy te az *Isten embere* vagy, és hogy igaz a te szádban az Úr igéje” (1Kir 17,24). Istennek szüksége volt a testesen érző, látó, gondolkodó világban olyan emberekre, akiken keresztül megszólalhatott. A próféták csak töredékesen, igen szűk körben tudták ezt a feladatot betölteni. Hírnökei, előfutárai voltak Isten csodálatos tervének, annak a tervnek, amikor fiában maga a Mindenható öltött testet. „Ezért, amikor eljön a világba, így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem” (Zsid 10,5).

Krisztusban, az ő testében, a sokszor hangsúlyozott ember fiában, maga az Alkotó járt a földön és bemutatta Önmagát. Jézus földi életét végigkíséri a Szentlélekkel való bensőséges és harmonikus kapcsolat. A Szellem-Isten Krisztusban, az Ő testében, minden gát és akadály nélkül teljes valóságában megnyilvánult. Megjelent ebben a testi világban. Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk. Krisztus ezen a földön a legteljesebb értelemben az *Isten embere* volt. Engedelmességével és váltságahalálával lerombolta a válaszfalat Isten és az ember között. Testében kárhoztatta a bűnt. Ezzel minden embernek lehetőséget, utat teremtett Istenhez. Az Ő oldaláról nincs semmi akadálya, hogy a halandó ember megismerje. Továbbra is fennáll azonban az az igazság, hogy a testi ember képtelen felfogni az Isten dolgait. Istennek ma is szüksége van átadott életű emberekre, hogy testben jelen lehessen ebben a testi világban. A szerető, de Szellem Istennek elkerülhetetlenül szüksége van a te kezedre ahhoz, hogy szeretetét meg tudja mutatni az arra érdemtelen, de szeretett szomszédodnak, akkor is, ha csak egy pohár vizet akar adni neki. Ebben az értelemben Isten oldaláról nagyon felértékelődik a mi hús-vér testünk, a mi tagjaink szerepe. Így érthetjük meg az igéket: „testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek lévő Szentlélek temploma, és azért nem a magatokéi vagytok. Mert áron vétettetek meg” (1Kor 6,19–20),

„A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, Az Úr pedig a testért” (1Kor 6,13). Pál apostol arra szólít fel, hogy engedjük át tagjainkat, szánjuk oda Istennek. Ez tetszik Neki. Hívó életünk, megszentelődésünk és a Szentlélek kiáradása életünkben új dimenziókat kap. Kétféle módon találkozhatunk Istennel, a Szentlélek munkájával. Az első, amikor egy átadott életű testvér szolgálatán keresztül Ő megszólít minket, megérint szellemével, Szentlelkének erejével. *Isten embere* közvetítette nekünk az Ő szeretetét. Gyakran beérjük ezzel, igényeljük, megköveteljük a szolgálattévőktől, hogy szolgáljanak nekünk Isten erejével. Hívó emberként mások áldozatos életének gyümölcsén élösködünk. Élvezzük és élvezni akarjuk az Ő testben megnyilvánuló jelenlétét. Mások szolgálata által növekedünk, amíg kiskorúak vagyunk.

A második mód az, hogy én és te legyünk *Isten embere*. Igyekezzünk megtisztulni minden bűntől, hogy testünk lehessen a Szentlélek megszentelt temploma. Akarjunk megszabadulni minden lelki megkötöttségtől, tisztátalan indulattól, hogy lelkünk együtt munkálkodhasson

az Isten Lelkével (Róm 8,16). Odaszánt életünk és testünk legyen Isten eszköze, tagjaink az Ő fegyverei, hogy minden ember megismerje Őt. Nélküled, testednek, lelkednek odaszánása nélkül környezetben nem tud munkálkodni. Ne tegyük hiábavalóvá Krisztus váltságmunkáját! Készüljünk úgy Isten testetöltésének megünneplésére, hogy szánjuk oda teljesen magunkat! Legyünk mi is *Isten emberévé*, tölts be életünket teljesen Isten Igéje és Szent Szelleme, „hogy tökéletes legyen az *Isten embere* minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3,17).

MEDITÁCIÓ

Isten megjelent testben (1Tim 3,16) • *Kecser István*

Nyilvánvaló a Szentírás olvasói előtt, hogy Jézus Krisztus létének valósága nem betlehemi megszületésével vette kezdetét (Mt 2,1; Lk 2,4–7). Ő minden teremtménynek előtte született, előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn (Kol 1,15–17).

Úgy tetszett a Mindenható Istennek, hogy az idők teljességében behozza Fiát e világba (Gal 4,4), megjelenjen az egyszülött fiúban testben az Atya akaratát cselekedni (Zsid 10,5.9).

Valami mélységes, titokzatos összefonódása és megjelenési formája az Isten teljességének a betlehemi kisgyermek, a názáreti Jézus emberi testben (Kol 2,9).

A keresztyén világ évszázadok óta ünnepli Jézus Krisztus földre jövetelét. Ünnepli anélkül, hogy pontosan tudná datálni ezt a nevezetes évet és napot. Jézus születése idejének kiderítésére teológusok, történészek, csillagászok egyaránt megfeszített kutatómunkát végeztek. A közös, illetve összerakott eredmény alapján Jézus születésének ideje egy-két év eltérést megengedve nyugvópontra került.

A december 25-re datált „születésnap” körül inkább kavargtak markáns véleményeltérések. Nem célo, hogy a pogány napkultusz, a Szaturnusz-ünnepség vagy a téli napforduló örömnépe összefüggéseit vizsgáljuk Jézus születése napjának vonatkozásában. Annyi biztos, hogy a katolikus egyház a negyedik század második felétől ünnepli Jézus születését december 25-én, amit a későbbi századokban létrejött keresztyén egyházak is átvettek. Ugyanígy nem célo, hogy az erre a napra felállított és feldíszített fenyő körüli ünneplés teológiai és történelmi háttérét elemezzem.

A fenti elmélkedéssel, tényközléssel nem kívántam a karácsony meghitt, szent, „csendes éji” hangulatát elrontani. Hiszen szűkebb és bővebb családi és gyülekezeti körben áldott alkalmakat éltünk át, ha a pislogó gyertyafény mellett elolvastuk a karácsonyi történetet és elénekeltünk egy-két alkalmi éneket. Azután a magunk módján és lehetőségeink szerint megajándékoztuk egymást a fenyőfa fényeivel.

Ha karácsonyi ünneplésünkkor a racionális elme a logika, a história „mikor, hogyan és miértjeinek” útvesztőiben kóborol, vagy a fenyőfa illatára és a pislogó gyertya fényére figyel, – akkor bizony nagyon gyér ismeretünk van Jézus Krisztus földre jövetelének értelméről.

A hívó ember ezt a napot a világtörténelem legnagyobb eseményének tekinti. Ez a nap nem kevesebb annál, mint hogy Isten megjelent testben (1Tim 3,16).

Isten ennél nem akart kevesebbet, de nem tehetett többet sem. Ez a teljesség, amit az örök Mindenható tehet a bűn sötét világában kínlódó emberiségért. Aki ezt hitben elfogadja, annak az e nappal kapcsolatos minden emberi vita és külsőség jelentéktelen semmivé zsugorodik össze, de csodálatosan felragyog előtte „Ama fényes hajnali csillag” (Jel 22,16/b). Az, Akiről Bálám próféta jövendölt (4Móz 24,17), az a világosság, amely a halál árnyékának völgye felett ragyog, (Ézs 9,1–2) és lett a világ igazi világossága (Jn 1,9. 8,12).

Ő, az örök logosz (Ige), Aki vállalta az emberekkel való lakozást (Jn 1,14/b), vállalta, hogy bemutassa magát az örök Atyát (Jn 10,30; 14,8–11). Mindezt úgy tette, hogy mi emberek

ráismerhessünk Isten örök szeretet-lényegére (1Jn 4,16). Hiszen, aki Isten formájában volt (Fil 2,6–8), megüresítette magát, és olyan mélyen megalázkodott, hogy önszántából vállalta a szörnyű kereszthalált is (Jn 10,18).

Jézus földre születésének napján találkozott az isteni idő és az emberi idő. Az emberiség történelmének eme tengelyén fordult a mélyen járó szörnyű emberi sors az üdvösség hajnalhasadása felé. Isten üdvözítő kegyelme bontogatta szárnyait, amit a Szentlélek által az öreg Simeon is felismert (Lk 2,25–32).

Isten megjelent testben, a földi lét minden szeszélyének kitett törékeny cserépedény formájában. S mondom; ebben a szűkreszabott fizikai létformában jelent meg az örök isteni Szellem úgy, hogy a betlehemi kisgyermek testét nem feszítette szét, hanem a felnövekvő ifjúban és virágzó korát élő férfiúban láthatóvá vált az isteni bölcsesség (Mt 13,54–56) és az emberek számára érthetetlen földön túli hatalom (Mt 7,29. 21,23), amely legyőzi a démonok légióit is (Lk 8,30–33).

Jézus, a Felkent – Krisztus –, az igazi Küriosz, aki a lét minden régiója felett örök Úr és Király (Mt 28,18; Jel 1,5–8).

A Megváltó földre érkezéséről szóló csodálatos próféciákban személyének és munkájának meghatározó jegyei jelennek meg. Csupán néhányat fogjunk csokorba.

Testetöltését így jelenti ki Ézsaiás: „gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk” (Ézs 9,6/a).

Úgy születik, mint minden más ember, gyermekként, kiszolgáltatottként, szülői gondoskodásra szorulva. Embernek érkezett, hogy velünk – emberekkel – ott találkozzon, ahol élünk. „Fiú adatik nekünk” ajándékként Istentől, akiért mi semmit sem tehetünk. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta (Jn 3,16). Fiú-volta; istenségére, isteni mivoltára utal. Mint Isten Fia (1Jn 4,15) azért jelent meg, hogy az emberek fiait Isten fiaivá tegye megváltói munkája által (Jn 1,12; 1Jn 3,1; Jel 21,7), lerontva bennük az ördög munkáit.

Békesség fejedelmének nevezi a próféta (Ézs 9,6/b) Őt, mert Ő békélteti meg Istennel a világot (1Kor 1,20; 2Kor 5,19). Eljött azért, hogy békességet hirdessen távolvalóknak és közelvalóknak egyaránt (Ef 2,17). Lényéből isteni békesség sugárzik, amit nekünk akar adni (Jn 14,27).

Nevezik Immánuelnek (Ézs 7,14) – mondja a próféta. Az Immánuel szó jelentése: Velünk az Isten. Így erősíti meg Máté is (Mt 1,23), amikor Jézus születéséről ír evangéliumának elején. A pogány népekkel bálvány istenek sokasága van (ApCs 17,16. 22–23), de Izrael népével Jézus személyében az örök és mindenható Isten.

Kitágul a kör, hiszen megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek (Tit 2,11), így az üdvösség nem csupán azoké, akik közül támadt (Jn 4,22), hanem a miénk, pogányoké is, mert az Úr kiterjesztette annak határait (Ézs 9,1) és lettünk Izrael népének örökös társa Jézus Krisztus által (Kol 2,12–13; Ef 3,6).

Így szólt Jézus születése előtt a kijelentés József számára: „...nevezd Annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből” (Mt 1,21). A bűn rabságában lévő ember képtelen önmaga megszabadítására, éppenúgy, mint Izrael népe önerejéből nem tudott volna a fáraó rabságából megszabadulni. Istennek kellett cselekednie (2Móz 14,13–14. 15,1–12; ApCs 7,34). Akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad (Jn 8,34–36). Ezt a csodát már sokan átélték! Te is!?

Úgy szeretném, ha a karácsony ünnep meghitt csendje még valami fontosat „kiáltana” lelki füleidbe. Mi – Te és én – éppenúgy vagyunk itt e földön, mint Isten volt. Ne érts félre, nem tévedek. Testben azért, hogy cselekedjünk Isten akaratát, mint Jézus. Az emberek Jézus által ismerték meg Istent, az Atyát (Jn 14,9–10. 17,6. 26). Ma a környezetünkben lévők általunk ismerhetik meg Jézust és az Atyát. Jaj nekünk, ha nem a mennyei Atyát és az üdvösséget szerző Jézust sugározza életünk! Ne feledd: Jézus teste a Szentlélek igazi temploma volt. A tied is az? (2Kor 6,16)

Isten megjelent testben! Eljön az idő, amikor Jézus Istennel való egyenlő voltát (Fil 2,6) tagadni fogják. Istentől való felkentségét, Jézus testben megjelent krisztusi tisztét nem vallják. Ezek az Ige szerint hamis próféták, az Antikrisztus lelkével telítettek (1Jn 4,1–3). De ti, az Istentől vagytok – lélek által onnan felülről születettek (Jn 3,3–8), ezért nagyobb az, aki bennetek van (aki testeteken keresztül cselekedni akar), mint aki e világot uralja (1Jn 4,4). Az ész embere számára a karácsonyi esemény – Jézus születése Isten megjelenése testben, az Ige testté lett – kifürkészhetetlen titok marad. Az Őbenne vetett hit tesz csupán képessé arra, hogy a testetöltés (inkarnáció) titkát próbálja felfogni, értelmezni, de végső és kielégítő tudást akkor kapunk, amikor a rész szerint valók elmúlnak, és mi is úgy ismerünk, mint ahogyan Ő megismert minket (1Kor 13,12; 1Jn 3,2).

STÚDIUM

Találkozás Istennel – 2. rész • *Colin Urquhart*. Fordította: *ifj. Kovács Béla*

Bűnbánat

Minél alaposabb a bűnbánat, annál közelebb kerülünk az Úrhoz, és így szorosabb közösségünk alakulhat ki Vele. Felületes bűnbánat csak felületes közösséghez vezet. A teljes szívből való bűnbánat szoros és szerető kapcsolatot teremt és biztonságot ad. Ha a bűnbánat kérdésének csak kis jelentőséget tulajdonítasz, akkor az Istennel való járásban valószínűleg nem jutsz messze. Ha valójában keresed a szoros együttjárást Vele, akkor az napokat vagy heteket fog igénybe venni, amíg az Úr – szívünk megtisztítását folytatva – életed egyre több és több istentelenségéről tud meggyőzni. Lehet, hogy elérkezel olyan helyzetekbe, amikor abba akarod hagyni az egészet, annyira kétségbe leszel esve önmagadtól. Azonban *tarts ki*, mert ez az egyetlen útja annak, hogy Isten nagyszerű dolgokat tegyen az életedben, miközben elvezet téged a valóságos összetörtség, szerénység és alázatosság állapotába. Ígérte, hogy felmagasztalja az alázatosakat.

Nagyon fontos, hogy a bűnbánat folyamata ne önmarcangolás, hanem Jézus keresésének és a Szentlélek vezetésének az időszaká legyen. Kérd Őt, hogy mutassa meg, mi a rossz az életedben. Valahányszor ezt megteszi, kérd a Jézus vére általi bűnbocsánatot, és tapasztald meg újból és újból Isten kegyelmét.

A Szentlélek győz meg bűneinkről, és megmutatja, mi a rossz. Az ördög megpróbálja ezt a meggyőzést kárhóztatássá változtatni. De ne engedd, hogy ezt tegye! Mert amikor bevallod bűneidet szívből az Úrnak, Ő megbocsát, és ezzel le is van zárva az ügy.

Minél több bocsáttatik meg neked, annál nagyobb kegyelem árad rád. Ez szeretetének megnyilvánulása, és minél nagyobb ennek mértéke, annál inkább élhetsz Isten teljességében. Szeretnénk jobban visszatükrözni Isten szentségét és tökéletességét, amelyet Jézusban nekünk adott, és betölteni az Úr parancsát, hogy szentek legyünk, akárcsak Ő. Szükséges, hogy szívünk nyitva álljon az életünk szentségére való törekvésre.

A bűnbánatot soha ne tekintsük az élet negatív, lehangoló dolgának. Pontosan az ellenkezője! Ez Isten útja, hogy megszabadítson mindentől, ami zavarja a Vele vagy másokkal, sőt önmagunkkal való békességünket. A bűnbánat az az út, amely örömeinek teljességéhez vezet, és képessé tesz, hogy élvezzük jelenlétének teljességét. Ez az Isten útja, ezzel formál minket hasonlatosságára dicsőségről dicsőségre.

Jézus azt mondja, hogy az Atya megmetszi a gyümölcsöző ágakat. Mi a szőlőtökében, Jézusban élünk. Ezért az Atya eltávolítja a gyümölcstelen dolgokat az életünkben, hogy még több gyümölcsöt teremjünk.

Jézus azt mondja, hogyha valaki kereszténynek tartja magát, annak úgy kell járnia, ahogyan Jézus járt. Tévedés azt gondolnunk, hogy bűnbánatra csak a hívő élet kezdetén van szükség. Ha az Atya megmutatja, hogy Jézus jellemének mik mondanak ellent bennünk, akkor mindannyiszor bűnbánatra van szükségünk.

A bűnbánat magában rejti gondolkodásunk teljes megváltozását is. Elfordulunk saját akaratunktól, terveinktől, céljainktól, szándékainktól és látásainktól azért, hogy magunkévá tegyük azokat a terveket, szándékokat, célokat, látásokat és azt az akaratot, amelyet Jézus ad számunkra.

A szentség pozitív töltésű szó, kifejezi Jézus életének pozitív tulajdonságait és saját emberi létünk gyengeségeit. Azért helyezte belénk Isten Szentlelkét, hogy képessé tegyen bennünket Jézus szentségében való életre. Még ha nem is érjük el ezt a mértéket, ez a mi „magas” elhívásunk, és soha nem merjük ezért Istennek az életünkre vonatkozó szándékát kisebbé tenni.

„Mivel Ő, a szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pét 1,15–16)

Nincs semmi misztikus a szentségben, mert az gyakorlati megvalósítása annak, amit Isten akar, hogy tegyünk. A szentség a Jézus Krisztusnak való engedelmesség.

A hit és az engedelmesség az Újszövetségben ugyanannak az éremnek két oldala. Az, aki igazán hisz, engedelmeskedik! Az engedelmesség pedig a hit gyümölcse.

A szentek szentje

Az Írás sürget minket, hogy lépjünk be a szentek szentjébe, Isten jelenlétének szentélyébe, Isten tróntermébe. Felszólít hogy jöjjünk, közeledjünk Istenhez. Mindezek a szavak kifejezik Istenhez való közeledésünket, amikor imádkozunk, imádjuk Őt. Jézus az Ő vérét ontotta azért, hogy beléphessünk Isten szent jelenlétébe, nem csupán gondolva, hogy Ő jelen van, hanem valószínűleg találkozzunk Vele az Ő szentségében.

Előfordul, hogy a dicsőítésben tudatában vagyunk az Ő szent jelenlétének. Ott állunk a szent helyen, és sok jó dolog történik velünk. Használjuk a lelki ajándékokat, megosztjuk másokkal Isten Igéjét, szolgálunk egymásnak, elfogadjuk a gyógyulást és a csodákat. Mindezek jók, de ez még nem a szentek szentje, ahol Isten közvetlenül velünk foglalkozik, ahol elfogadjuk az Ő személyes szolgálatát, és az Ő megnyilvánulását a szívünkben. Bizonyos mértékben nem figyelünk másokra, se önmagunkra, annyira Vele vagyunk.

„Járuljunk azért oda (a szentélybe) igaz szívvel és teljes hittel” (Zsid 10,22a).

Az őszinte szív az, amely találkozni akar Istennel az Ő szentségében, amely tiszta akar lenni Őelőtte.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják” (Mt 5,8).

A teljes hitbizonyosság annak a tudásnak a gyümölcse, hogy mi Krisztusban szentek és tökéletesek vagyunk. Isten megnyitotta az utat előttünk a szentek szentjébe való bemenetelre. Nem mehetünk saját szentségünk erényével, csakis az Övével. Őszintén vágyakozzunk, arra hogy szentsége és tisztasága tükröződjön az életünkben.

A Biblia, mind az Ó-, mind az Újszövetség olyan férfiak és asszonyok kinyilatkoztatása, akik szemtől szemben találkoztak Istennel. Például Ézsaiásnak is volt ilyen találkozása. Már az Úr prófétája volt, hogy megszólítsa a népet Isten nevében. Egyszer látomást látott Isten dicsőségéről, a templomban csodálatos mennyei himnuszt hallott: „Szent, szent, szent a seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet” (Ézs 6,3).

Mégis kiábrándító tapasztalata volt, mert Isten szentsége előtt meglátta saját szentségtelenségét úgy, mint még soha. Meglátta saját szívét olyannak, amilyenek Isten ismerte. „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a seregek Urát látták szemeim.” (Ézs 6,5)

Képzeld el Isten prófétáját, amint tisztátalannak mondja önmagát! Hiszen a mennyei

seregek, az Isten által szentnek teremtett mennyei lények is leborulnak imádatban Isten szentsége előtt, nap mint nap dicsérik Őt. Erről ír János is a Jelenések könyvében. A vének leborulnak Isten előtt, koronáikat is leteszik Előtte.

Mindenki, aki Istennel találkozik, ugyanígy viselkedik. Én magam is tudom bizonyítani annak igazságát, amit Ézsaiás mond. Először lesújtó élmény meglátni önmagunkat, olyannak, amilyennek Isten lát minket, de aztán csodálatos megtapasztalás Jézus vére árán átélni, Isten kegyelmének és túlradó szeretetének örömét.

Ismeri a szívedet és mindent tud rólad, nem rejthetsz el egy gondolatot sem Előle, nem tudod becsapni Őt. Isten ért minden indítékot, szándékot és ismer minden kívánságot. Mégis Jézus véréért Isten elfogad és megbocsát neked.

Félelmetes dolog így találkozni Istennel. Az ilyen találkozásoknak egész életre szóló hatásai vannak. A szentek szentjében megérintheted Isten természetének legbensőbb vonását: az Ő szentségét.

Az Úrnak szent emberekre van szüksége, hogy céljait megvalósítsák. Ezért tölti be Szentlélekkel azokat, akik már újjászülettek.

Ezékiel könyvében így olvassuk: „akkor megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr – így szól az én Uram, az Úr – amikor szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok” (Ez 36,23b).

Mindannyian szeretnénk ébredést látni a népek között. Föl kell ismernünk, hogy ezt csak – Isten kifejezésével élve – szent nép tudja végrehajtani. A gyülekezet az áldások csodálatos idejét élheti át anélkül, hogy jelentős hatást gyakorolna a nemzetre és a társadalomra.

A Szentlélek nagyobb munkát akar végezni az életünkben annál, minthogy bemutassa nekünk a lelki ajándékokat és Jézus csodáit. At akarja formálni jellemünket, hogy méginkább hasonlítsunk Jézusra.

Nemrégiben – másokkal együtt – a Szentlélek új kiáradásáért kerestem az Urat. Megkérve Őt, hogy adjon személyes ébredést az életemben. Mindez hónapokig tartott, mialatt Ő sokféleképpen foglalkozott velem.

Az ilyen időszak eléggé lehangoló. Az ember ráébred, milyen messzire is került attól a jótól, amit Isten akar adni neki. Láthatod Isten áldását és kenetét, használ téged az Ő dicsőségére, de még mindig nem vagy Vele azon a helyen, ahol még hatékonyabban és jobban tudna használni.

Ha az Ő élete bennünk van, azt jelenti, hogy Isten tud rajtunk keresztül munkálkodni.

Nyilvánvalóan, minél jobban kifejezésre jut élete bennünk, annál szabadabban tud munkálkodni általunk.

Az egyik alkalommal úgy találkoztam Istennel, mint még soha azelőtt. Mintha egyszerre csak Jézus lábánál lennék, és látnám lábain azokat a sebeket, amelyeket a keresztre feszítéskor ejtettek rajta. Ezek a sebek nem voltak begyógyulva. Jézus azt mondta, hogy sebei értem fájnak, azért, hogy elvehessem mindazt a jót, amit Ő elvégzett értem. Azt mondta, hogy nyújtsam ki a kezem, és érintsem meg a sebhelyeket. Ahogy ezt megtettem, Isten ereje áramlott át a testemen. Olyan volt, mintha mindaz, aminek nem kellett volna ott lennie az életemben, azonnal eltűnne.

Azóta valami új módon van velem. Sok jelentős változás történt az életemben. Természetesen az ilyenfajta átélések nagyon szubjektívek. Csak akkor mondhatjuk, hogy biztosan az Úrtól vannak, ha a Lélek gyümölcsei megteremnek az életünkben, és igéje új kijelentéseket hoz a szívünkbe. Néhány igehely, amit addig soha nem értettem, megvilágosodott az elmémben.

„És láttam, hogy a királyi szék és a négy élőlény közelében, a vének között egy Bárány áll a közepén, mintha meg volna ölve” (Jel 5,6a).

Lehet, hogy Isten neked nem ad olyan megtapasztalást, mint amilyent Ézsaiás átélt, vagy mint amilyent én tapasztaltam. Néhány embernek megadatik, de nem mindenkinek. De aki keresi Őt, bizonyosan megtalálja. Ez Jézus ígérete:

„Kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek. Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitattik” (Lk 11,9–10). Ezek az igék jelen időben vannak megírva. Mindenki, aki kitartóan keres, talál. Isten akarja tudni, és neked szükséges tudnod, komolyan eltökélted-e, hogy keresed Istent és azt, hogy az Ő szeretete még jobban kifejezésre jusson az életedben, jobban hasonlíts Jézushoz, annak az életnek a teljességében élj, amelyért eljött, hogy a mienk legyen.

A kenet

Minden hívő életében szükséges, hogy a Szentlélek munkája realitássá váljon. A Szentlélek nem csak elmélet, hanem Isten élő jelenléte bennünk.

A keresztények gyakran idézik ezt az igét: „...nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki e világban van” (1Jn 4,4b).

Ez az ige azonban nem csupán teológiai igazság, szükséges, hogy a gyakorlatban is valósággá váljék. Istennek az a szándéka, hogy a Szentlélek bennünk éljen annyira, hogy legyőzzük a minket körülvevő világot. Nem kellene, hogy megelégedjünk csupán a teológiával, hanem csakis a realitásokkal. Nem elég az Írást idézni, hanem szükséges az igazságban élni, és hit által legyőzni a világot.

„Bennetek megvan az a kenet is, amelyet Tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket” (1Jn 2,27a).

Még egyszer mondom, ez nem elmélet. Ha a Szent kenete van rajtunk, Jézus szentségében élünk, és így tudunk nemet mondani a kísértésre, és ellenállni a vádló és a csaló hazugságainak.

Jézus azt mondta: „Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...” (ApCs 1,8a).

Ez azt jelenti, hogy neked be kell mutatnod Isten erejét az embereknek, mert a Szentlélek benned lakik. Jézus a hívő belsejéből áradó élő víznek folyamairól beszél, ami azért lehetséges, mert vette a Szentlelket. Ezek nem képzeletbeli folyamatok, hanem a Szentlélek jellemzői, amelyek az életedben nyilvánvalóan kifejeződnek: az erő, az élet, a szeretet, az öröm, a békesség stb. folyamai.

Pál azt mondja, nekünk el kell jutnunk a Krisztusban való élet teljességére. Aztán pedig meg kell tapasztalnunk ennek a teljességnek a jeleit, amelyeket Isten végez, túl azon, amit tudnánk kérni vagy elképzelni.

Szeretteim, ezek a dolgok nem lehetetlenek azoknak, akik Isten Lelke által újjászülettek. Ne elégedjétek meg semmi kevesebbrel, mint amit Isten akar adni nektek! Ne bátortalanodjatok el, ha szembe kell néznetek saját életeitek kompromisszumaival, kudarcaival, elégtelenségével és jellembeli gyengeségeitekkel! Minél bátrabban szembenéztek ezekkel az erőtlenségekkel, és Isten kegyelmének hullámaiba vetitek magatokat, annál inkább felfedezitek Pál szavainak igazságát. Isten ereje erőtlenségben lesz tökéletes. Pál dicsekszik gyengeségeivel azért, hogy Isten ereje nyugodjon meg rajta. Még az apostol is, akinek óriási feladata volt, állandóan erőtlenségének tudatában élt, mert ez tartotta teljes függésben Urától és Mesterétől.

Jelenlegi életed és szolgálatod meglevő kenetednek a gyümölcse.

„Nektek pedig kenetek van a Szenttől...” (1Jn 2,20), de lehet, hogy mégsem éltek ennek a kenetnek a teljességében. Az Úr bizonyosan akarja az életedbe a kenet áradását. Senki emberfia nem tud téged felkenni, csak az Úr. Tehát Hozzá kell jönnöd, alázatosan és hittel. Ő meg fog tisztítani mindentől, ami gátolja életednek áradását a te életedben, és megsokasítja kenetét, hogy gyümölcsözőbb életet élhess az Úr dicsőségére.

Miért?

Maradt még egy kérdés. Mi a célja az istenkeresésnek különösen akkor, ha kezdetben meglehetősen fájdalmas időszakon kell átmennünk?

1) *Mert ez az, amit Isten akar.*

Isten azt parancsolja, hogy lépünk be a szentek szentjébe. Azért ontotta véré, hogy ezt lehetővé tegye számunkra. Ez önmagában is elég indok.

Mivel emberek vagyunk, sokszor újabb és újabb motivációra van szükségünk. Ha mi valóban azt szeretnénk, hogy az Úr megdicsőüljön az életünkben, azt kell akarnunk, amit Ő rendel számunkra.

2) *Hogy mások is áldást nyerjenek.*

Isten nemcsak azért találkozik velünk, hogy ez áldássá legyen az életünkben, hanem hogy mi legyünk áldásul mások számára. Az élet folyóját azért árasztja belénk, hogy kiáradjon belőlünk. Isten nem azt akarja, hogy személyes áldás után ácsingózzunk, hanem hogy szeretetének és kegyelmének még hatékonyabb szolgálói legyünk mások irányában. Képesek legyünk szeretni, szolgálni és adni abból, amit Isten adott nekünk. Minél többet fogadsz el Tőle, annál többet tudsz továbbadni.

3) *Mert Jézus életünk Ura.*

Azt mondja, nekünk először Isten országát és az Ő igazságát kell keresnünk, és mindezek megadatnak nekünk. E keresésben Isten megmutatja azt az utat, amelyen önmagadat és másokat elébe viheted. Határozottan bizonyítja Úr voltát életedben, azt, hogy Ő az első mindenben. Nemcsak kívánságaid változnak, hanem szemléleted is. Iránta való szeretetedben tetszeni és engedelmeskedni akarsz Neki. Ne feledd, a megújulás Jézus Krisztusnak való engedelmességet jelent mindenben!

Elérsz egy még teljesebb szívű önátadáshoz, amikor önmagadat kezébe helyezed, hogy meg tudja tenni mindazt, amit tenni akar veled. Ennek a következménye az, amit Jézus mond, hogy mindent meg fogsz kapni, amire szükséged van. Tehát nem kell aggódnod ezek miatt!

4) *Mert így tudunk szeretni.*

Jézus meghalt értünk. Meghalt, mert szeretett minket. Ez az evangélium központi üzenete. Minél jobban megtapasztaltad az Ő kegyelmét és irgalmát, annál inkább tudatában vagy szeretetének. Azt mondja, hogy nekünk úgy kell szeretnünk az embereket, ahogyan Ő szeret bennünket. Ezt a parancsot azonban csak akkor lehet teljesíteni, ha megértjük Jézus irántunk való szeretetének nagyságát. Ha tudod, hogy sok bocsáttatott meg, jobban szeretsz.

5) *Hogy a gyülekezet megújuljon.*

Az Úr nemcsak azt kívánja, hogy személyesen megújulj. Az az akarata, hogy az Ő egész teste a gyülekezet újuljon meg. Valahányszor a hívők összegyülekeznek, hogy együtt imádkozzanak és dicsőítsék az Urat, kell, hogy találkozzanak Vele. Enélkül soha nem érjük el az imádkozás és dicsőítés célját. A hívők helyi gyülekezete csak úgy tölti be hivatását, – hogy fény legyen a világ számára, só a földnek, kovász a tésztának –, ha Jézus életét sugározza. Minél nagyobb az áldás, a gyülekezet bizonyágtétele és szolgálata annál eredményesebb lesz.

6) *Hogy a nemzetek áldást nyerjenek.*

Hitre van szükségünk az olyan ébredéshez, ami nemcsak Isten országa számára eredményez gazdag aratást, hanem a társadalom szellemi és morális értékeit növeli, amelyben mi is élünk. Az egyházon belüli korábbi megújulásoknak ilyen hatásuk volt a világra. Ennek oka, hogy Isten szentsége ott lakozott az Ő népében. Felületes odaszánás csak felületes tanítványokat eredményez. Bármelyik gyülekezet csak abba az életbe tud újakat bevonni, amelyet él. Amikor Isten szentsége jelen van népe között, ez az új megtérőket a világból egyenesen a szent életbe vezeti. Mert abból, ahogyan a hívők élnek, rájönnek, ez az, ami tőlük is elvárható, és hogy ez lehetséges. Meglátják, akarják és elfogadják.

„Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam” (Zsolt 23,5/b).

Csordultig van poharad? Ez azt jelenti, hogy annyira teljes vagy Jézussal, hogy már nem tudsz Tőle többet elfogadni, hogy a körülötted élők már a belőled áradó élő vízből kapnak.

Gyere Jézushoz, közeledj a Szenthez, lépj be a szentek szentjébe! Engedd az Atyának, hogy megadjon bármit, ami szükséges, és aztán örvendezz Őbenne.

A kenet növekedése • Dr. Rodney Howard-Brown. Fordította: Fábián Csilla

%Részlet Rodney Howard-Brown: How to Increase and Release the Anointing c. könyvéből
Isten felken elhívásának mértéke szerint. Tudnunk kell, hogy a kenetet nem megtanuljuk, hanem *Tőle kapjuk*. Ha azt teszed, amire Isten elhívott, az Ő ereje árad ki rajtad keresztül. Az egyik probléma, amelyet sokan átélnek a hívők, hogy ha a dolgok nem úgy történnek, ahogy ők szeretnék, csüggedés vesz erőt rajtuk, és végül éppen az áttörés előtt adják fel a küzdelmet. Hitem szerint Isten olyan embereket keres, akik hűséggel kitartanak elhívásuk mellett. Mielőtt növekedést látnál, Isten próbára tesz. Az Ige szerint, ha kevésen hűséges vagy, Isten sokra bíz majd.

Felkészülés

Dávid történetében Isten egy fiatal fiút választott ki, hogy népének királya legyen. Dávid pásztorkodása idején kedvesnek találtatott Isten szemei előtt ragaszkodása és szívének hűsége miatt. Isten már akkor tudott róla, amikor még a juhokat őrizte, és elhívta, hogy Saul helyére lépjen. Hosszú évek alatt készült fel küldetésére, és bátran kiállt az orozlán és a medve ellen. Aligha tudta, hogy egyszer egy óriással kell majd megküzdenie Izraelért. Manapság sokan azonnal az óriással akarják kezdeni, és nem hajlandóak kiállni az orozlán és a medve ellen. Az azonnali eredmények napjaiban élünk. Az emberek sikereket akarnak, mégpedig azonnal, amit gyakran az anyagi gyarapodásban vagy különböző eredmények elérésében mérnek. *Az a siker, ha azt teszed, amire Isten elhívott!*

Hűség

Nem az emberek véleménye számít, hanem az, hogy *hűséges vagy-e Isten elhívásához*.

Amikor majd mennyei Atyám elé állok, azt szeretném hallani, hogy „Jól van jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be Urad ünnepi lakomájára” (Mt 25,21–23.), nem pedig azt, hogy: „Jól van jó és sikeres szolgám. Már megkaptad jutalmadat, az emberek elismerését.”

Amikor Isten valakit elhív és felken a szolgálatra, úgy tűnhet, hogy a porból emeli fel, és Istenben nagygyá lesz. Mikor később megkérdezik tőle, mi a sikerének kulcsa, tíz pontból álló irányelv a válasz.

Pedig nem volt köze semmiféle szabályhoz! Isten érintése nyilvánult meg ennek az embernek az életében. Hűséges maradt és betöltötte elhívását, engedelmes volt Istennek, napról napra követte vezetését, így ért el sikereket. Ennyire egyszerű.

Tisztesség

Nagyon fontos, hogy önmagad légy. Olyan időkben élünk, amikor nagy nyomás nehezedik az emberre, hagyja magát sodortatni a tömeggel, kiáltó szó helyett csupán visszhang. Hiszem, hogy az Úr Szentlélekkel teljes kiáltó szokat akar támasztani az utolsó időkben. Azokat hívja, akik bölcsen szólnak üzenetét.

Manapság az emberekben nagyon kevés a tisztesség, nemcsak a világban, hanem sajnos a gyülekezetekben, a szolgálatban is. Hiszem, hogy ha Isten használni fog minket, szükséges, hogy a tisztességben is Krisztushoz legyünk hasonlóak. Az emberek elhamarkodottan vélekednek, később pedig teljesen megfélemeznek arról, amit mondtak. Sokan le is tagadják, hogy kijelentettek vagy megígértek volna valamit. Az Ige azt mondja: „Ki mehet fel az Úr hegyére, és ki állhat meg szent hegyén? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű...” (Zsolt 24,3–4) Mielőtt imádkozol Isten kenetéért, kérjed Őt, hogy formáljon át Őhöz hasonlóvá, hogy a Szentlélek gyümölcsei nyilvánuljanak meg benned. Így szolgálatoed nem egy ajándékon vagy kijelentésen alapszik majd, hanem azon, hogy Isten Igéje valósággá lett az életedben.

A CSALÁD

A férfi és a munka • Összeállította: *ifj. Kovács Béla*

Közhely, hogy mindenkinek dolgoznia kell, hogy eltartsa önmagát és családját, hogy biztosítani tudja a szükséges anyagi javakat a megélhetéshez az adott kor színvonalán. És ez a színvonal a huszadik század végén itt, Európa közepén nem alacsony. Korunkban, amikor az ember értékét jószerivel csak anyagi sikerben mérik, a munka értéke is kifejezetten az anyagiakra kezd korlátozódni. Ez bizonyos szempontból több és jobb munkára serkenti az embert, különösen ha fiatal, és tele van ambícióval, de nem mentes ez alól az idősebb korosztályba tartozó férfi sem. Más szempontból viszont az értékteremtő, termelő munka kezdi elveszíteni azt a jellegét, ami a munkát az emberiség fejlődésének egyik legfontosabb eszközévé tette. Sokszor a munka értékét veszti, mert minden erőfeszítés, a munka nélkül, ill. kevés munkával megszerezhető jövedelem elérésére szorítkozik. A munka az emberiség számára nem önként választható dolog, hanem Isten akarata.

Az Édenben

Sokan azt gondoljuk, hogy a munkát Isten a bűnbeesés miatt róttá az első emberpárra. A helyzet nem egészen így van. Ha figyelmesen olvassuk 1Móz 2,15 versét, abban azt találjuk, hogy Isten „az embert elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze” még a bűneset előtt. Isten a teremtésnél maga is nagyon tevélegesen, eredményesen és sokoldalúan dolgozott. Majd megbízta az embert is munkával – a kert művelésével és őrzésével –, és pontosan megadta a munkaköri leírást is (1Móz 1,28).

A bűneset következtében került a munka átok alá (1Móz 3,17–19), amely a férfi ítéletét jelenti.

– A föld átkozottá vált: tövist és bogáncsot terem. Ez manapság is így van. A föld nemes növényeket nem terem önmagától. Ahhoz gondosan elő kell készíteni a talajt, válogatott vetőmaggal bevetni, kapálni, öntözni, gyomirtózni kell, különben a gyomnövények mindent elborítanak ismét.

– A munka fáradtsággal jár, és gyakran merő küszködés kevés eredménnyel, de annál több „orcánk verejtékével”.

– A munka eredménye mulandó, ez következik az első gondolatból, hasonlóan ahhoz, ahogy az ember is halandóvá lett.

A férfi átká tehát a fárasztó, verejtékes munka lett. Nem maga a munka átok – hiszen 1Móz 2,15 paradicsomi munkakörülményeket ír le –, hanem hogy fárasztó, sokszor eredménytelen a megátkozott föld miatt, ahol vesződni kell gazzal, kártevőkkel, az időjárás viszontagságaival. Mindenesetre Isten átká valami jót is tartalmaz. A munka, ha fáradtságos is, tartalommal tölti meg az ember életét, és megajándékoz az alkotás örömeivel.

A hívő férfi és a munka

Isten tehát munkával teli életet szánt az embernek. Az isteni megbízás alapján végzett munka pedig valóban „becsület és dicsőség dolga”. Hívőknek és nem hívőknek egyaránt szembe kell nézniük a munkát – a bűneset miatt – megrontó tényezőkkel.

Jézus Krisztus megváltó műve által azonban megújult munkaminőségre van lehetőség. Az újjászületett ember életében megváltozik a munkához való viszony is. Világos célt nyer, isteni bölcsességet a döntésekhez, segítséget a véghezvitelben, békességet a csapdák felismerésében, elkerülésében.

Isten az addigi áldatlan munkakörülményeket áldássá változtatja. A feladatok és hatáskörök tisztázódnak, tisztelet és figyelem ébred a hívő munkatárs iránt, igazságos munkamegosztás és

részesezés jut a megtermelt értékekből, ez jellemzi az új körülményeket. Az Úr maga is beavatkozik munkánkba áldásával; jó ötleteket ad, jó kapcsolatokat szervez, szinte megsokszorozza időnket a hiábavaló és haszontalan tevékenységek felismertetésével és elhagyásával stb. Az újjászületett férfi életében mindezek a dolgok megvalósulhatnak, amennyiben felismeri, hogy munkáját, munkahelyét és általában munkakörülményeit is hit által Urához hozza. Hiszen a régiék elmúltak, és újjá lett minden, beleértve a munkaminőséget is.

Mindehhez fel kell ismernünk, hogy munkánk, munkahelyünk, ahol kenyérünket keressük, Isten uralma alatt áll, csakúgy, mint életünk bármely más területe.

Ha meggondoljuk, hogy életünkben kb. negyven éven át mintegy 80000 órát (szinte az élet egyharmadát) töltjük munkahelyünkön, fel kell ismernünk, hogy hivatásunk (foglalkozásunk, munkánk) egyben esélyünk is arra, hogy Istent az adott helyen, adott ideig szolgáljuk.

A munka nagy odaszánást, erőt, időt és energiát követel a férfitől egész életében. Fel kell tehát tenni a kérdést: ennek a nagy odaszánásnak mi az eredménye Isten országa számára? (Itt nem a magunk és családunk szükségleteinek materiális kielégítéséről van szó!)

Tudnunk kell, hogy a keresztények 95%-ának az elhívása nem gyülekezeti szolgálatra szól, hanem a világban végzendő fizikai vagy szellemi munkára.

Hajlamosak vagyunk a világban végzendő munkát nem lelkinék és nem szentnek tartani, s mint ilyet, kihagyni az Isten országa építésének gondolatköréből.

Istennek azonban nem ez az akarata!

Legyen az a hívő férfi célja, hogy világossá tegye Isten feltétel nélküli szeretetét a világ iránt a munkahelyén való hívő életvitele és a munkához való viszonya által. Hiszen, még ha mindennap két órát az imaházban tölténék is, munkára ennek éppen a négyszeresét fordítjuk. Isten elhívása tehát legtöbbünk számára a világi hivatást, a világi munkahelyen végzendő helytállást kívánja meg!

Nemcsak az imaház falai között kell Isten uralmát emlegetnünk, hanem a világ előtt kell megélni hívő életünket. Isten felénk irányuló végtelen szeretetét és irgalmát munkatársaink érdekében és szeme előtt kell megmutatni, hogy ők is megváltassanak.

Nincs helye tehát a munkahelyen az „ahogy esik, úgy puffan” gondolkodásnak, a nemtörődöm szemléletnek, a munkát csak valami világias, szentségtelen muszájkodásnak vevő felfogásnak. Az ige a 2Thes 3,10-ben elítéli a dologtalanságot; az Ef 6,5–8-ban felszólít a hitetlen főnök iránti odaadó és hűséges szolgálatra, az 1Tim 6,1-ben pedig megemeli a hitetlenekkel szembeni szolgálatban tanúsított tisztelet és jóakarát mértékét.

Érdemes szabad időben tanulmányozni Dánielnek, mint hívő munkatársnak a munkához és Istenhez való viszonyát Dániel könyve alapján.

A rövidségre való törekvés miatt itt csak néhány igehelyet említenék: Dán 5,13; 6,4; 4,15 – támpontot ad a világi munkaadók és a hívő munkatárs viszonyára.

A Dán 2,17–18; 6,14; 2,20; 6,4; 2,16; 2,24; 2,30; 2,28; 2,47; 6,12 – a hívő munkatárs jellemzőit adja meg.

A Dán 6,5; 6,11–18 – a hitetlen munkatársak viszonyulását rajzolja meg.

Dán 6,24 pedig Isten szabadítását tárja elénk.

A Dán 6,27–29-ben Isten megdicsőíti önmagát, hogy neve magasztaltassék a hívő Dániel által.

Elsőbbségek a férfi életében

Nagyon sok férfi életében a munka lett az élet célja és értelme. A munkát sokan bálványozzák, napi 12–14 órát dolgoznak a pénzért, miközben családjukat elhanyagolják és örök életüket elvesztegetik. Isten szemszögéből nézve az ilyen élet hiábavaló. Mert mit ér, ha az ember az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall? A bibliai elvek szerint a férfi elsődleges feladata, hogy Istenével és Urával megfelelő, jó viszonyban legyen, hiszen a férfi

feje a Krisztus. Tőle kapja a gondolatokat, az erőt családja vezetéséhez, munkája elvégzéséhez, az Ő jelenlétében talál nyugalmat, felüdülést, nyer hitet.

A prioritások (elsőségek) közül a második a család, vagyis azok, akiket Isten elsősorban és közvetlenül a hívő férfira bízott: felesége és gyermekei. A férfi a család feje, rajta keresztül nyernek áldást neje és gyermekei. Másrészt a család az a meleg fészek, ahol a férfi és a családtagok személyes igényei teljesülnek, ahol az együttélés fejleszti a jellemet.

Szólni kell egy fontos dologról, amely a család békéjének és működőképességének alapja: a megélhetés gondja a férfié.

Isten akarata szerint elsősorban a férfi hivatott a család eltartásáról gondoskodni. Az asszonyi szívet – amely hajlamos ezt a terhet is felvállalni – ettől meg kell kímélni. A nő feladata a földi javak megőrzése és hűséges kezelése. A szükségletek előteremtésének gondja és a fáradozás egyedül a férfit illeti. Az asszonynak az a terhe, amit számára a gyermekekkel való foglalkozás és a háztartás vezetése jelent, önmagában is elég nagy. Éppen ezért, úgy álljon helyt a férfi övéért – mégha a feleségnek is dolgoznia kell a jelenvaló világban –, hogy a megélhetés terhe mégse a feleséget nyomassa.

És itt kapcsolódunk a harmadik fontos elemhez életünk elsőbbségei terén: a világi hivatáshoz, ahova sokunkat elhívott Isten. Pál is írja, hogy aki megtér, maradjon meg abban a hivatásban, amiben megtért (1Kor 7,17.20kk). A hívő férfi és a hivatás kapcsolatáról már az előzőekben szoltam. És végül, de nem utolsósorban következik a férfi életében a gyülekezet, amelynek egyik vetülete, hogy a világban végzendő munkához az erőt a szentek közösségében és az Úr jelenlétében elnyerje. Természetesen a testvérek közötti szolgálat sok-sok területe is idetartozik.

Mi, hívő férfiak gyakran nem találjuk meg életünkben a prioritások helyes sorrendjét. Sokszor a gyülekezeti munkát tesszük családunk elé, a világi foglalkozás pedig valahol hátul kullog, mint valami (a megélhetéshez) szükséges rossz. Előfordul, hogy a gyülekezeti szolgálat még Isten elé is kerül rangsorolásunkban. Ezek miatt aztán életünk rendje előbb-utóbb felborul és kiegészítéshez vezet (vö. előző számunk cikkét a kiegészítésről), a családi kapcsolatok törést szenvednek.

A boldog és kiegyensúlyozott hívő élethez szükséges, hogy prioritásainkat megfelelő sorrendbe állítsuk. A változtatáshoz pedig Isten Szentlelke ad erőt, ha kérjük, és őszintén akarjuk.

A munkahelyi élet alapjai

Miután életünket megfelelően elrendeztük, nézzük meg röviden, melyek a hívő munkatárs munkahelyi életének alapjai.

Azt ugye nem kell részletesen kifejtenünk, hogy a munkahelyen milyen sokféle lelki sérülés ér és érhet bennünket, mert ezekről bizonyosan mindannyian tudnánk beszélni. A munkahelyi ellenségeskedések, fájó tapasztalatok, eltitkolt hibák, a világi munkatársak véleménye és elvárásai sokszorosan sebzik meg a hívő férfi szívét. A tartós lelki sérülések megváltoztatják személyiségünket, és gyakran esünk mi is – hitetlen kollégáinkhoz hasonlóan – a hitetlenség és a büszkeség csapdájába. A hitetlenség talaján növekszik fel a kétségbeesés a feladatok elvégezhetőségét és saját képességeinket illetően. Hibáink büntudatot, a kollégák viszonyulása pedig depressziót és önsajnálatot vált ki, ami passzivitásba és tehetetlenségbe torkollik. Másrészt mindezek a büszkeség talajáról felnöve haragot, törtetést, fölényeskedést, ellenségeskedést és uralkodni vágyást okoznak. Ezek pedig együttesen széteséshez, meghasonláshoz vezethetnek. Nyilvánvaló, hogy ilyen helyzetben a lelki fegyverek kihasználhatatlanok maradnak.

Isten megengedheti, hogy összezsapjanak fejünk felett a hullámok, hogy emberi önértékelésünk porba hullva egy új „személyiségház” épüljön fel szívünkben. Ennek alapja immár az a felismerés, hogy Isten engem feltétel nélkül szeret. Ennek a szeretetnek az

elnyeréséhez nincs szükség semmilyen emberi (munkatársi) teljesítményre és emberi elismerésre, csakis és kizárólag Jézus Krisztusra, aki által szeretett és elfogadott lettem Isten előtt.

Ezen az alapon épül fel a személyiség új háza helyes építőkövekből: a Lélek gyümölcseiből (Gal 5,22–23) és a Lélek ajándékaiból (1Kor 12,8–11), amelyek aztán a munkatársak felé irányuló szolgálatban is kifejeződnek. Ha ezek napról napra valósággá lesznek munkahelyi életemben, elértem elhívásom célját: hivatásom gyakorlása közben Istenről teszek bizonyosságot és Őt dicsőítem a Szentlélek által.

Kell-e ennél több siker a munkahelyen?

Azt hiszem, nem. Ha az Úr visszajön, és mindannyiunkat ilyen munkában talál, akkor boldogok vagyunk.

Irodalom: *Keresztény Tréning Férfiaknak kézikönyv, A Szentírás magyarázata, Krisztus a családban.*

KÖRKÉP

Megérkezett a hazahívó szó • Németh Attila

A Jóisten három évig tartó betegség után magához szólította hűséges szolgáját, Németh Józsefet, akit a rédei gyülekezet és a környékbeli testvériség a hozzátartozókkal együtt 1996. október 12-én kísért utolsó földi útjára.

Temetése igazi evangélizáció volt. A jelenlévőket áthatotta az Úr békessége, dicsősége.

1918-ban született egy bakonyi kisfaluban, Rédén. A második világháborúban a debreceni nagyerdei bombázáskor mellette a katonák százai haltak meg, de a Jóisten őt kimentette a halálból, mert terve volt vele. Ott megfogadta, hogy hűségesen fogja az Urat szolgálni, ha épségben hazakerül szeretteihez. Mint jó református szorgalmasan járt a templomba, és mind mélyebben foglalkozott az Úr dolgaival. 1947-ben a kezébe került egy kis füzet, amelynek címlapjára Jeremiás 31,3 volt írva: „Messzinnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.” Feleségével, Rozikával együtt döntöttek, és tagjai lettek a rédei pünkösdi gyülekezetnek. Két évig szinte éjjel-nappal olvasta a Bibliát és kereste az Úr akaratát. 1955-ben családi házánál építették fel az imaházat. Ezután a gyülekezet vezetőjeként és a környék körzeti prédikátoraként tevékenykedett. 20–60 km-es távolságokat tett meg gyalog, kerékpárral, majd motorkerékpárral, később autóval. Esőben, hóban, fagyban 40 éven keresztül – fáradtságot nem ismerve – járta a szórványokat. Győr, Tapolcafő, Mórchida és ezek környékén, 12 állomáshelyen végezte a szolgálatot. 46 éves korában elvégezte a SZET szervezésében a bibliaiskolát. Az iskola befejezése után már nem munka mellett, hanem főállásban hirdette az Igét még betegségében is. Felesége hűségesen mellette állt, örömmel vállalta a gyermekek nevelését, és sokszor erején felül gyakorolta a vendégszeretetet akkor is, amikor napokig nélkülöznie kellett férjét, aki a missziómunkában foglalatostkodott.

Utolsó napjaiban teljesen elrendezte életét, és útravalót hagyott népes családjának és a gyülekezetnek is. Életében és búcsúszavaiban is mindig ragaszkodott a közösséghez. Az egymás iránti szeretetet és az összetartozás fontosságát hagyta hátra családjának és gyülekezetének.

Emlékét szívünkben őrizzük.

Emlékezzünk! • BL

Október 12-én fél kettőkor kis csoport gyülekezett a mórchidai imaház előtt. Hamarosan két autóval indultunk a mintegy 40 km-re lévő Rédére. Utazás közben beszélgettünk.

„De sokszor tettük meg ezt az utat kerékpárral” mondták. Az ötvenes évek közepén Kalincsák Mihály testvér hívására ünnepi istentiszteletre, lelkipásztor avatására kerekeztek át. A gyülekezet új lelkipásztora Németh József testvér lett. Akkor délelőtt Ladó József testvér Tit 1,5 verse alapján hirdette Isten Igéjét. Az alap gondolat felhívás volt: „a hátramaradt dolgokat hozd rendbe!” Délután Kalincsák testvér a 119. Zsoltár 67. és 71. versei alapján szolgált. „Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet.” Az igék a közelmúlt aktuális élethelyzetében nyújtottak világosságot és vigasztalást.

Eszembe jutott, hogy én is jártam kerékpárral Rédén. Másodéves bibliaiskolásként legációban először Mezőberényben, másodszor Rédén kellett szolgálnom. A késő őszi vasárnap reggel vonattal érkeztem a kis bakony széli faluba, Bakonybánkra. A vasútállomáson tudtam meg, a reggeli vonathoz vasárnap nincsen buszcsatlakozás. A nagyon erős, fagyos szélben gyalog indultam el a feltételezett irányba. Seholy egy lelket sem láttam, akitől eligazítást kérhettem volna. Végül egy kerékpáros ember jött velem szemben küszködve a szembe fújó erős széllel. Megállítottam és útbaigazítást kértem, merre kell Rédére menni. Ő az útbaigazítás mellé felajánlotta kerékpárját is, azt mondta, hagyjam csak ott az imaház udvarán a kerékpárt, majd másnap érte meg. Bátran adta oda az értéket jelentő jószágot, mondván, aki Németh Józsiékhoz imaházba megy, abban ismeretlenül is megbízik, őt pedig este egy bányászbusszal hazáig viszik, ha nem kell a kerékpárért visszamennie. Kerékpárral és a mindig hátulról fújó szél segítségével (fordulóknál fohászkodtam) idejében megérkeztem. Szívem telve volt örömmel Isten csodálatos gondviseléséért.

Azóta többször jártam Rédén, de számomra a legemlékezetesebb a három évvel ezelőtti alkalom volt. Az akkor már nagybeteg Németh testvért mentünk meglátogatni. Istentől kértem szavakat, amikkel testvéremet bátoríthatnám. Sokat vívódtam, mivel többször egymás után olyan igé került figyelmem középpontjába, amit az adott helyzetben nem tartottam alkalmasnak. Végül megadtam magam. Amikor együtt elolvastuk ezeket, tudtuk, hogy ez most Isten aktuális üzenete. „Fiaid mind az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége” (Ézs 53,13). Testvérem úgy fogadta, mint Dávid Nátán próféta szavait: „Ki vagyok én Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe?” Akkor megértettem, hogy a családjáért felelősséget érző embernek talán a legnagyobb vigasztalás, ha gyermekeit biztonságban, Isten gondviselő kegyelmében tudhatja. Búcsúzáskor testvérem a szintén nagybeteg édesapám felől érdeklődött. Akkor azt kellett mondanom, úgy váltunk el egymástól, hogy valószínűleg legközelebb az Isten országában találkozunk. Néhány órával azután édesapámat Isten hazaszólította.

Ez az utunk az imaház helyett, a temetőbe vezetett. Tiszteletet adni érkeztünk Németh József testvérünk ravatalához. A ragyogó őszi időben több száz testvér és falubeli állta körül a ravatalt. Közösségünk lelkipásztori karát, a munkatársakat tíz testvér képviselte.

Telegdi József testvér köszöntötte a gyászoló gyülekezetet, majd id. Kovács Béla testvér kérte Isten áldását és elénekeltük a „Rohan könnyörtelen az idő” kezdetű énekünket. A vigasztalás ígét a ravatalnál Kecser István testvér az „ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem...” (2Tim 4,7–8) igeversék alapján szölte.

A sírnál Krepsz István testvér imája után Fábíán József testvér az 1Pét 1,9 verset idézve arról beszélt, hogy testvérünk már elérte hitünk célját, a lélek üdvösségét. Azután a dudari fiatalok énekeltek. Együtt énekeltek a gyászoló gyülekezet, míg testvérünk földi maradványait végleg eltakarták előlünk az anyaföld és az emlékezés virágai. A búcsúzás legmegrendítőbb pillanatai talán azok voltak, amikor a sírnál testvérünk tizenöt unokája énekelte a „Mi Atyánk, Isten” kezdetű éneket.

Hűvös szellő futott át a sírkerten, a ragyogó napkorong nagy részét eltakarta a hold.

Akaratlanul is eszembe jutott, hogy Megváltónk utolsó földi óráit követően talán teljes

napfogyatkozás volt.

A család tagjaitól Tulipán Miklós testvér névszerint és egyenként búcsúztatta el testvérünket. Míg a nagyszámú gyülekezet együttérzését fejezte ki a gyászoló család tagjainak, azon gondolkodtam: „miért keresitek a holtak közt az élő?”

Németh testvér nem meghalt, hanem felcserélte ideigvaló hajlékát az örökkévalóra.
{k1996602}

Megmozdult a víz Kunszentmiklóson • *ifj. Kurdi János*

1996 aug. 25-én alámerítési ünnepély volt a kunszentmiklósi gyülekezetben. Három fehér ruhás testvérünk tett bizonyoságot megtéréséről, hitéről. Miron Mircea testvér Méhkerékről jött Kunszentmiklóásra, akit elkísértek szerettei az ottani gyülekezetből. Aczél Ilona és Király Imre testvérek a kunszentmiklósi gyülekezet szórványmissziójának gyümölcsei. Izsákon élnek, ahol még nincs karizmatikus gyülekezet. Életükre áldást kérő presbiterek azért imádkoztak, hogy testvéreink egy új gyülekezet létrehozását segítő hírnökök lehessenek lakóhelyükön. A bemerítés szolgálatát Tulipán Ferenc lelkipásztor testvér végezte. Az ünneplő gyülekezet örömeiben osztoztak a szigetszentmiklósi testvérek is, akik áldásos szolgálataikkal értékes lelki útravalót adtak a fehér ruhásoknak.

Örömmel adunk hálát Istenünknek ígéretei beteljesüléséért: „Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ézs 55,1)

{k1996603}

Esős szeptember • *Kovács Zoltán*

Az idei szeptember jóval hűvösebb és csapadékosabb volt, mint a sokéves átlag. Az ország különböző vidékein négyszer-ötször annyi eső esett, mint máskor ebben a hónapban. Gyakran öt-hat napig sem lehetett látni a Napot, csak esett a hideg eső vigasztalanul. A rendkívüli időjárás nagy kárt okozott a mezőgazdaságnak. Lehetetlenné vált a betakarítási munkák végzése, sok helyen rothadásnak indult a termés a földeken. Az időjárás árthatott volna a hálaadó napokon is az olyan gyülekezetekben, ahol az ebédelést a szabadban tervezték. Így lehetett volna, de nem ez történt, mert Urunk kegyelméből a vasárnapokon esőszünet volt. Íme a részletes időjárásjelentés;

Szept. 7. szombat: Az egész hetes esőzés betetőzése ez a nap. Egyre hidegebb van, az esőt erősödő északi szél kíséri. Az inotai testvérek kissé aggódnak: vajon hányan jönnek el ilyen időben a hálaadó napra? A helyzetet súlyosbítja, hogy a Bétel gyülekezet imaháza előtti utcát gázbevezetés miatt felbontották, s az esőben az út sártengerré változott.

Szept. 8. vasárnap: Éjszaka az eső elállt, a szél is mérséklődött. Délelőtt a Nap is kibújik a felhők mögül. A napsütésben és a még elég erős szélben gyorsan szikkad az utca sara. Az imaház megtelik vendégekkel. Ebédszünetben nyugodtan lehet beszélgetni az udvaron. Meglehetősen hideg van, de kibírható.

Szept. 9. hétfő: Ismét elered az eső, ami egész héten tart.

Szept. 15. vasárnap: Hálaadó nap Várpalotán. Reggeli ima: „Uram add, hogy az ebédelésnél ne essen az eső!”

Mikor elindulunk otthonról, a felhők fenyegetően vonulnak az égen, de még nem esik. Sok vendég jött, be sem férünk az imaházba. Az udvarra rekedteket déltájban pár perces szemerkélés riogatja. A felhők gyorsan haladnak, a délutáni alkalomkor határozottan kellemes, napsütéses időben hallgatjuk az ígét. A hálaadó nap végeztével a testvérek lassan szedelőzködnek. Mire mi is elindulunk, már egy rendkívül fekete felhő tölti be az eget. Útközben kicsit esni kezd. Alig érünk haza, már szakad is a zápor.

Szept. 22. vasárnap: Hálaadó nap és bemelegítési ünnepély Dudaron. Az eső egész hétvégén esik, de ez most nem zavar. A főételt az ebédlőben, a süteményt az eresz alatt tálalják fel a testvérek. Délután esőszünet, a bemelegítőmedencében pedig öt fehér ruhás.

Szept. 29. vasárnap: A székesfehérvári testvérek teremben kezdik a szabadterre tervezett hálaadó napjukat. Mondanom sem kell, az esőtől tartanak. Az idő viszont ragyogó, süt a Nap és olyan meleg van, amilyen egész hónapban nem volt. A jó idő hatására az egybegyűltek délutánra kiköltöznek a szabadba.

Hiszem, hogy az esős szeptember esőmentes vasárnapjai nem a véletlen művei. Ezek értünk voltak, mert a mindenség Ura meghallgatta a szervező testvérek imáját. Az Istenben hívőket bizonyosságok fellegei veszik körül. Jó, ha ezeket vesszük észre, és nem a problémákra nézünk. Az Úr bizonyosságai a felhőkben is megtalálhatók, ha hívő szemmel nézzük azokat. „Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki a sűrű fellegre néz, nem arat” (Préd 1,4). A bizonyosságok fellegein keresztül nézett esőfelhőkben viszont mindig feltűnik Urunk szövetségének jele, a szivárvány.

Az első evangéliumi Balkán-konferencia • Pánczél János

Színhelye Beograd, Szerbia fővárosa. Beo azt jelenti szerbül: fehér, grád pedig: vár. Így jelent ez ma is Fehérvárat, amit a magyar történelemben Nándorfehérvárnak ismerünk. Magyarul ejtve nevezzük Belgrádnak. A konferencia időpontja pedig szeptember 6–7-e volt, a Balkán-félsziget országaiból 1500 résztvevővel. Magyarországot, mint szomszédos országot hárman képviseltük, s igehirdetésre is kértek. A jelenlévő hívők összesen több mint 120 egyházból, gyülekezetből érkeztek. Egy véres polgárháború befejezése után, sok előzetes imával, gondos előkészítéssel jött létre a konferencia. És amire a legnagyobb szükség volt: a megbocsátás, az elfogadás, az egység és szeretet szellemében. A résztvevők véleménye szerint: Krisztus evangéliumához méltóan.

A program változatos volt, s a mi még fontosabb, üzenetet közlő, utat mutató a testvéri együttműködést illetően. A dicsőítő csoportok, a zenei szolgálatok színvonalban magasfokúak és lélekből szólóak voltak. Szolgált például a 120 tagú temesvári ének-zenekar, a kb. 40 tagú szófiai énekkar, több nagyszerű belgrádi csoport, az újvidéki 6 tagú, ma is a világot járó keresztény művészegyüttes.

Az előadók, szolgálattelvők többségükben a legkiválóbb szerb, görög, bolgár evangélisták voltak. Kiemelkedő és nagyhatású volt az ismert utazó kínai misszionáriusnak, dr. Thomas Wangnak az igehirdetése, aki a balkáni népek megbékélését, szeretetben való együttműködését és összehangolt misszióját hangsúlyozta. Elmondta, hogy az Isten akaratát, törvényeit elvető emberiség máshol is sokat szenvedett és szenved ma is. Kínában Mao Che Tung forradalmi vezér 20 millió embert öletett meg. Ő maga Pekingben élt, s a lekipásztortát 23 évig tartották börtönben. Panasz sem akkor, sem szabadulása után nem hagyta el az ajkát. Hangsúlyozta, hogy a győzelmes keresztény életben az engedelmesség mellett a legfontosabb az ima, amellyel az Úrral való közösséget gyakoroljuk, megismerjük akaratát, világosságában és vezetésében részesülünk.

A konferencián az elfogadott deklaráció mellett a jövőt illetően határozat született arról, hogy két év múlva Szófiában, majd további két év múlva Athénben lesz az evangéliumi Balkán-konferencia. Addig is igyekszünk elhívásunkat betölteni.

A pünkösdi gyülekezeteknek a Balkán-misszióban fontos szolgálatuk van, sőt a jövőben meghatározó szerepük is lehet. Hordozzuk imában balkáni testvéreinket!

Hatalmas Istenünk • Kovács Zoltán

Gyülekezeteink országszerte megrendezték a hálaadó napokat az idén is. Lehetőség nyílt az

egymással való találkozásra, de még inkább arra, hogy szerető Urunkkal találkozzunk, és hálát adjunk Neki mindenért. Hálát adjunk azért, hogy Ő van, hogy szeret és igaz bíró, aki igazságosan ítéli majd meg az embereket cselekedeteik szerint; hogy Isten maga a szeretet, s ezért megváltott minket szent Fia által; hogy Jézus Krisztusban bűnbocsánatunk és örök életünk van; hogy Szentlelke által vezet, tanít és vigasztal minket földi életünkben; hogy életünk minden területén gondunkat viseli, hogy ne legyen kenyérekeregetővé az igaz és annak gyermekei. De elég hálásak vagyunk-e az Úrnak mindezért?

Nem vesszük természetesnek Isten rajtunk nyugvó kegyelmét, ha jobban megismerjük Urunk csodálatos hatalmát. „Nagy Istenem, ha nézem e világot...” énekeljük gyakran. Ha meg akarjuk ismerni a világot teremtő fenséges Isten végtelen hatalmát, akkor valóban szét kell néznünk a világban, mert ez a hatalom a Mindenható teremtményeiben láttatik meg. „Ami ugyanis nem látható [Istenből]: az Ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható” (Róm 1,20).

Hogy valamilyen képet alkothassunk Isten nagyságáról, elmondok néhány érdekességet. A műveletlen talaj egy dm³-ében óvatos becslések szerint körülbelül 10 millió darab kisebb-nagyobb állatka él. Ez csupán az állatok száma egy dm³ talajban, de ugyanitt gombák és baktériumok további százmilliói is élnek. Képzeld el, hány élőlény él az egész földön, a levegőben, a vizekben és a talajban! És a mi Istenünk ezeket mind „személyesen” ismeri, gondot visel róluk, sőt Ő teremtette mindegyiküket!

Egyetlen baktérium jóval bonyolultabb felépítésű és működésű, mint a világ legnagyobb és leggyorsabb számítógépe. Pedig a baktériumok a legegyszerűbb élőlények. A baktériumok és az utánuk következő legegyszerűbb lények, az egysejtű állatok közötti fejlettségbeli távolság olyan nagy, hogy ehhez képest az egysejtűek már-már hasonlítanak az emberre. Milyen kimeríthetetlen bölcsességű lehet hát a teremtő Atya, aki mindezeket megtervezte és kivitelezte?

Isten egyik szolgájának imádkozás közben egyszer megjelent egy angyal. Az angyal nagyságát és fényes dicsőségét látva az ember földre borult, és imádni kezdte, azt hitte, hogy magát Istent látja.

Az angyal rászólt:

- Ne tedd! Egyedül Istent imádd! Én csak egy angyal vagyok.
- Akkor biztosan te vagy Isten leghatalmasabb angyala, mert annyira nagy és hatalmas vagy.
- Ne hidd! Én Isten legkisebb angyala vagyok.
- Milyen hatalmas lehet hát Isten, ha te is ilyen hatalmas vagy?
- Azt én sem tudom. Csak annyit tudok, hogy nagyon hatalmas.

Minél többet sejtünk meg Isten végéremehetetlen hatalmából, annál nagyobb tisztelettel közeledünk Hozzá, és annál hálásabbak vagyunk Jézus Krisztusért, akit érettünk halálra adott és feltámasztott az Atya. Legyünk hát hálásak a végtelen hatalmú Istennek, csak Rá figyeljünk, csak Őt dicsérjük egész életünkben, ne csak a hálaadó napokon!

„Menjete be kapuin hálaadással...” • Páli Noémi

...beszámoló a mezőcsokonyai imaházmegnyitóról

Nemcsak az ének szavai készítették bennünket hálára, amikor megnyitottuk nemrég elkészült imaházunkat, hanem az elmúlt néhány év áldásai is.

Az ünnep első része, egy esti alkalom október 20-án volt a régi épületben, ahol hálaadással emlékeztünk meg az ott eltöltött negyven esztendőről... Nemegy könnyes arc jelezte, hogy értékesek voltak ezek az évek. Az istentisztelet végén elindultunk az új épülethez. Két presbiterünk által magasra emelt fáklya között lelkipásztorunk vitte az imaház faláról leemelt fakeresztet. Megérkezve közös imádsággal áldottuk az Úr örökkévaló kegyelmét.

A megnyitóra egy szép, napsütéses napon, 27-én került sor. Az imaház körül összegyűlt

tömeg – keceli fiatalok hangszeres dicsérete és a századik zsoltár felolvasása után – a gyülekezetünk ifjúságával együtt énekelte a „Menjetek be kapuin hálaadással...” kezdetű éneket, majd közösségünk elnöke, Fábíán Attila olvasott ígét, átvágta a szalagot, mellyel új fejezetet nyitott gyülekezetünk életében. Mindenki bevonult és elfoglalta a helyét az imaházban, és közösen énekeltük: „Küldd Szentleked, kérlek Uram...” Pásztorunk, Gyánó László kérte Istent, mint Salamon: „Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad: Ott lesz az én nevem.” (1Kir 8,29). Név szerint köszöntött a kb. 300 vendég közül néhányat: közösségünk elnökét, Kurdi Pétert, a Somogy Megyei Közgyűlés alelnökét és a kaposvári gyülekezet vezetőjét, Decsi Józsefet, Mezőcsokonya polgármesterét és a társegyházak képviselőit. A fiatalok szolgálata után Fábíán Attila testvér hirdette az ígét. A megdicsőülés hegyéről szólt, ahol annyira kedves volt a hely, hogy Péter sátrat akart építeni a három „Isten emberének”. A rövid igehirdetés után Kurdi Péter és a polgármester köszöntötte a imaházavató gyülekezetet. A délelőtti istentiszteletet az Ároni-áldás zárta le. Mindenki hivatalos volt ebédre az imaház mögött felállított sátorba. Fantasztikus módon élhettük át a kenyérszaporítás csodáját, mert ha összeszedtük volna a maradékot, talán lett volna tizenkét kosárnyi. Délután folytatódott az ünnepség. A községi és környékbeli egyházak (református, evangélikus, baptista, metodista) képviselői fejtették ki gondolataikat, a délutáni igehirdetést pedig Pataky Albert végezte. Végül Kázmér Pál és Városi Ferenc testvérek mondták el tapasztalataikat és tanácsaikat a gyülekezetnek. Isten gondviselése volt segítségünkre az épület felépítésében, amit talán mi is nevezhetünk Sámuelhez hasonlóan Ében-Háézernek, de nem lesz kisebb munka a lelki ház építése sem. Szeretnénk többféle célra használni az épületet: teaház, falukarácsony, hangversenyek, valamint az evangélium terjesztésére és Isten dicsőítésére. „Mert jó az Úr, örökkévaló kegyelme és hűsége megmarad mindörökké.”

Sátoros ünnep '96 „a Sáleben” • Süveges Imre

%, „Boldog az a szolga, akit az ő Ura, mikor hazajő, ily munkában talál.” (Mt 24,46)

Várpalota, 1996 július 3–7

Az egész gyülekezet: kicsik és nagyok izgalomban voltak. Vajon milyen lesz? Elférünk-e? Összehangoltunk-e mindent? S szólt az Úr: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” (Fil 4,6)

A hatalmas sátor előtt magyar és (tekintettel atlantai vendégeinkre) amerikai zászlót lengetett a szél. Az oldalsátozt barátságos „kiskonyhává” alakítottuk, ahol imádkozni, beszélgetni vagy a reggelit, vacsorát fogyasztani lehetett. Ide „vonultak vissza” a szolgáló csoportok is. Az első nap az ellenség megpróbált bennünket zaklatásokkal elijeszteni, aggódóvá tenni, de azt mondja Isten Igéje: „...nem szunnyad és nem alszik Izráelnek őrizője.” (Zsolt 121,4) Ezt igazolván az Úr egy nagy esővel tisztára mosta a környezetünket. Eljött a megnyitó órája! Az emberek kezdtek szállingózni. Volt, aki csak arra járt, s megtetszett neki a kellemes zene, de kíváncsi is volt, hogy itt vajon „mit adnak”? És ott maradt. Lázás izgalomban voltunk, imádkoztunk, s lassan szinte tele lett a sátor látogatókkal, de szép számmal jöttek más gyülekezetekből is.

A Szent Szellem pedig adta élő vizét a kiszáradt, megkeményedett szívekre. Oldódott a feszültség, s mire Fábíán Attila testvér befejezte szolgálatát, együtt örvendeztünk az Úr előtt. Csodálatos hetünk volt, hála az Úrnak! Megtapasztaltuk, ha hagyjuk, hogy a Szent Szellem munkálkodjon, fel nem fogható események részesei leszünk.

A többezer tagú atlantai gyülekezet 12 fős szolgáló csoportja az utcákon, tereken zenével, pantomimmal hívogatta a járókelőket Jézushoz. Isten igazi jó munkatársakat és barátokat

adott nekünk öbennük.

Megpróbáltuk úgy összeállítani a programokat, hogy a város minden rétege találjon benne érdeklődésének megfelelőt. Hallottunk előadást Dr. Jeszenszky Ferenc fizikustól a teremtésről, melyben tudományosan alátámasztotta, hogy az emberiség Isten teremtménye. Én az UFÓ-król beszéltem és felhívtam a figyelmet a különböző agykontrollos tevékenységek óriási veszélyeire is, mivel terjesztőik Istentől jövőnek igyekeznek tanaikat beállítani.

Sokakat érdekelt és feszülten figyelték Simon István testvér előadását az utolsó időkről. Azt hiszem, ez volt az az előadás, mely még minket hívőket is felrázott, hiszen rá kellett döbennünk – ha eddig nem tettük –, hogy igen kevés az idő. „Ti azért legyetek készek: mert amely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia.” (Lk 12,40)

Isten dicsőítésében a csetényi fiatalok zenecsoportja is részt vett, s a program két utolsó napján – sokak öröme – az *Immánuel* zenekart is hallgathattuk.

Nagy sikerük volt a gyermekprogramoknak. „Csilla bohóc” és segítői megtanították a gyermekeket arra, hogy Isten nagyon szereti őket, nincs mitől félniük: „Mert nagyobb az, Aki bennünk van, mint aki a világban van.” (1Jn 4,4)

Jó volt együtt lenni ezen a héten. A fiatalok élvezték az éjszakai őrséget, főleg mikor Simon Pityu testvér tartott nekik külön „előadást”, vagy mikor erősen italos, diszkóból jövő fiatalok lepték meg őket, s hosszan beszélgettek velük, hirdetve nekik az evangéliumot. Sok kedves élmény maradt meg bennünk. Volt egy fiatal csoport, akik közül az egyik fiú összetolta a székeket, mondván az az ő helyük, azt senki ne foglalja el.

Búcsúzáskor eredményes munka utáni örömet éreztünk. Együtt csináltunk mindent, együtt imádkoztunk, ettünk, szolgáltunk, énekeltünk. Mély barátságok alakultak ki, az Úr egymáshoz formált, igazított bennünket. A szemek könnyben úsztak, a szívek sajogtak, de menni kellett.

Mindenkit vár az újabb feladat, reméljük, hogy egy másik helyszínen újból együtt dicsérhetjük a mindenség Urát!

S jött a következő!

Mosonmagyaróvár aug. 28–szept. 1-ig

„Kérjetek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.” (Mt 7,7)

Azt hiszem, ez az ige lehetett volna jelszava második sátorállításunknak. Mi ugyanazok voltunk, a segítők mások, a „talaj” pedig kökemény!

A démoni sereg nem nézte tétlenül ezt a munkát. Már a felállítás utáni pillanatokban – még a rögzítés előtt –, hatalmas vihar keletkezett, ami felemelte a sátor pódium felőli részét. A szél tombolt, az eső ömlött, a sátor felemelkedve mozgott. Szöuli testvéreinkkel – heten jöttek el közénk – belekapaszkodtunk egy-egy oszlopba, de minden bizonytalannak látszott. Ekkor az egyik koreai fiú Hwael, elkezdett gitározni, mi többiek pedig – megpróbálva túlharsogni a vihart – dicséretet énekeltünk az Úrnak. Rendkívüli érzés volt így dicsérni Istent! Nem sokat kellett várnunk, a szél lecsendesedett, az eső pedig már csak csepergett. „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” (Mt 14,27b)

Éreztük, tudtuk, hogy itt, ahol már sokan próbálták hirdetni az evangéliumot, de mindig falakba ütköztek, csak igen erős imaharccal juthatunk előre. Az első két napon nem volt áttörés, de Isten gyermekei nem hátrálhatnak meg! Reggelente még erősebb imaharcba kezdtünk koreai, angol, csetényi, helybeli testvéreinkkel. Ettől kezdve sikeresebb volt az utcai evangélizációnk és a hívogatásunk is. Igaz, a sátor egyszer sem lett tele, a kb. 60 fő eredménynek számított.

Ifj. Pintér Imre testvér a Szent Szellemtől igen megáldott igehirdetésével kezdődött a programsorozat.

Itt is megszerveztük az előző sátor előadásait. A gyerekprogramban „Csilla bohóc” segítői főszereplőkké léptek elő, és nagyon jól vizsgáztak a gyerekek és mielőttünk is.

Gyülekezetünk dicsőítő csoportja és a koreai fiatalok teljes szívükből dicsérték Istent. A program végén pedig – ahogy ez már Sáleoméknél szokás – az *Immánuel* zenekar volt segítségünkre a dicséretben.

Ennek a hétnek is vége szakadt, s mi megint búcsúzni voltunk kénytelenek. Most a téli hónapokra el kellett válnunk a sátor melegszívű gazdáitól: Zolitol, Hajnitól és a csöpp Árontól, akik mindenben és mindenhol velünk voltak.

Köszönjük az Úrnak, hogy ezt a munkát Szent Szellemének erejével megáldotta, hogy ebben részt vehettünk. Igaz, elfáradtunk, de ha holnap újra kellene kezdeni, mindannyian boldogan kezdenénk.

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (Pt 2,9)

Tanévnyitó istentisztelet az Agapé gyülekezetben • Összeállította: *Koncz Sándorné*

Idén szeptemberben közösségünk Bibliai Főiskolája immár hatodszor tartotta tanévnyitó istentiszteletét. Hat évvel ezelőtt az iskola 15 hallgatóval indult, ma Isten kegyelméből 49 nappali és 25 levelező tagozatos hallgatója van. Mindnyájan izgatottak voltunk a tanévnyitó előtt, különösen az elsősök bizonyosságait vártuk. Ezekből szeretnék idézni néhányat.

Gulyás Melinda: „Mezőberényben jártam iskolába, ott megtértem, és az öt év iskolaidőből négy évet Isten gyermekeként tölthettem. Ezek alatt az évek alatt Isten elhívott a szolgálatra, az evangélium hirdetésére. Azért jöttem (férjemmel együtt) a főiskolára, hogy Isten használható eszköze legyek.”

Hettig Hajnalka: „Nyolc évvel ezelőtt tértem meg. A világban nem találkoztam azzal a szeretettel, amit Istentől kaptam, aki megáldott zenei talentummal, elhívott ebbe az iskolába, akaratát szeretném megvalósítani az életemben.”

Nochta Pál: „Vakon születtem, de a szívemmel jól látok. Öt évvel ezelőtt találkoztam Istennel, előtte ateista voltam. Azt kérdeztem, ha Isten létezik, akkor miért engedte meg, hogy én vak legyek. Amikor megtértem, hagytam Istennek, hogy ezeket a gondolatokat lerombolja bennem. Párnapos keresztény voltam, amikor Isten betöltött Szentlelkével. Ugyanazt tapasztaltam meg, amit olvastam a Bibliában, hogy Jézus egy vakot sem küldött el.” (Hettig Hajnalka és Nochta Pál megtéréséről írt bizonyosága lapunkban olvasható.)

Papp József: „Négy évvel ezelőtt ismertem meg az Urat, amikor szívinfarktot kaptam és kórházba kerültem, s oda ferencesrendi szerzeteseket küldött Isten, akik imádkoztak értem. Még ma sem tudom, hogy Isten miért éppen engem hívott el.”

Az elsősök bizonyágtételei után *Kerkkeinen Veli-Matti*, a finn pünkösdi bibliai főiskola igazgatója hirdette az igét a Jeremiás 15,16–21 alapján. Jeremiás életéből világította meg azokat a dolgokat, amelyeken minden szolgáltevőnek keresztül kell mennie. Ebben az igében szó van Jeremiás múltjáról, jelenéről és jövőjéről. Felidézi Istentől kapott elhívását, amit nagyon fiatalon kapott. A mai bibliaiskolások számára sincs fontosabb, mint az Istentől kapott elhívás. A problémák közepette sem szabad elfelejteni ezt. Jeremiás életét Isten Igéje irányította, könyvében negyvennyolcszor találkozunk azzal a kifejezéssel, hogy „az Úr Igéje hozzám jött”. Az ő szájában tűz volt az Ige. Akit Isten elhívott, azt Ő nagyon közelről ismeri, és szájába adja Igéjét, és ereje ott lesz az életében az evangélium hirdetésére. Jeremiás múltját az Isten Igéje feletti öröm jellemezte, azonban később az Ige teher lett számára, magára maradt szolgálatában, sőt úgy érezte, hogy Isten keze nehezedett rá.

Mi, Isten szolgálói sem vagyunk mentesek a problémáktól, nekünk is végig kell járnunk a magunk útját. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy *kit* követünk. Sok könny és sok fájdalom vár ránk, de ez az út az örök dicsőségbe vezet. ***A keresztet hordoznunk kell, de végül az Úr***

fog hordozni bennünket. Jeremiás életében eljött az idő, amikor Isten felszólította, hogy térjen meg, és amit másoknak hirdetett, most neki is meg kell tennie – ugyanis önsajnálathoz esett. Isten a hasonló hibáktól meg akar bennünket óvni, ezért figyelmeztet előre, hogy sok problémánk lesz, ugyanakkor bátorít is: aki mindvégig kitart, azt Isten használni tudja. Kérjük Istentől: még sok fiatal életében végezze el azt a munkát, hogy hajlandó legyen beállni az Ő szolgálatába, és tegye alkalmassá a Bibliai Főiskolát arra, hogy képezzen sok jó pásztor, tanítót és evangélistát.

Lukinity György (4. évf.)

Évnyitó – diákszemmel

Nochta Pál Attila (Karizmatikus közösség – Győr)

Úgy érzem, ez az évnyitó más volt, mint általában egy iskolai évnyitó. Itt nem a diákokat magasztalták, nem a tanárokat, nem is a főiskolát, hanem Jézus Krisztust, akiről azt mondja Isten Igéje, hogy bölcsességül adatott nekünk.

Ha mi Őt helyezzük a középpontba és minden időben rátekintünk, akkor nemcsak a tanuláshoz lesz értelme, hanem minden más cselekedetünknek is.

Hettig Hajnalka (Várpalota)

Nagy izgalommal vártam évnyitónkat. Az imaterembe érkezve fokozódott az izgalmam, mert rögtön magához hívott egyik leendő tanárom és iskolánk dékánja. Az utóbbi közölte, hogy bizonyosságot kell tennem a megtérésemről, és összesen három perc áll rendelkezésemre.

Izgalmam a dicsőítés alatt oldódott fel, amikor Isten jelenlétébe kerülhettem és érezhettem erejét. Nagyon szeretek énekelni az Úrnak, ezért igen örültem ennek a lehetőségnek.

Szerettem volna hamar túl lenni a feladatomon. Amint hallgattam testvéreimet, nagyon hálás voltam Istennek, hogy őket ilyen csodálatosan vezeti. Legfőképpen Pali osztálytársam tett mély benyomást rám, mert vak létezőre láttam ragyogni az arcát, láttam, hogy igazán boldog. Aztán rám került a sor, és már éreztem, hogy nagyon könnyű lesz beszélni arról, mit jelent Jézus Krisztus a számomra.

Többen buzdítottak minket kitartásra Isten élő Igéjéből. Az ünnepély nagyon hosszú volt, de ezt csöppet sem bántam, hiszen jó az Úrral együtt lenni.

Az istentisztelet végén találkoztam kollégiumi szobatársaimmal és közösen mentünk a szálláshelyre. Mivel alkalmam nyílt már előbb megismerni őket, nagyon vártam az újbóli találkozást.

Az egész napom nagy bizonyossága volt annak, hogy velünk az Úr, vagy ahogy zsidó testvéreink mondanák: Immánuel!

Mit látott, aki elkésett

Szilágyi Zsuzsanna (Békéscsaba)

Vidékiként érkeztem meg majdnem egy órával késéssel a tanévnyitó istentiszteletre, mert a vonatom is késett és el is tévedtem. Így az egész ünnepélyt leghátul állva hallgattam végig. Mivel nem vagyok ismerős az itteni gyülekezetekben, nem is volt ismerősöm, így majdhogynem idegenként voltam jelen. A bizonyosságok nagy hatással voltak rám, hiszen láthattuk és hallhattuk, hogyan munkálkodik sokak életében az Úr. Az igehirdetés is csodálatos volt, Isten maga indított bennünket útnak, Isten állított minket a szolgálatba. A kitartásról és a buzdításról szóló üzenet igazán megérintette a szívemet. Sajnos a dicsőítés számomra nem sok mindent mondott, mert az énekeket nem ismertem vagy teljesen más dallammal; sőt a gyermekek bibliakörbe való elvonulása, a kabátok lekasztása mind-mind zavaróan hatottak rám, hiszen leghátul álltam, ezért nem tudtam bekapcsolódni a dicsőítésbe. Az imaterem igazán szép, és jó volt látni a megtelt széksorokat, jó volt tapasztalni a testvérek gondoskodását, kedvességét. A tanévnyitón szinte mindenről volt szó, ezért is tűnt hosszúnak. Amit kicsit hiányoltam, azt a tüzet, amelynek a szívben kellene égnie, az Isten iránti szerelem

tüzét. Én ezt otthon megszoktam, és remélem, Isten az Agapé gyülekezetet is megáldja ezzel a tüsszel, mert ennek a hatására a gyülekezet ragyogni fog.
Isten vezetését, áldásait kívánom a gyülekezetnek, és a Szent Szellem megújító erejét.

Magvetés Debrecenben

Az Úr iránti hálatelt szívvel és nagy örömmel számolhatunk be arról, hogy Debrecenben lehetőségünk nyílt ez év nyarán az evangélium hirdetésére. Július 5-től augusztus 18-ig állt a nyitott Biblia-sátor, ahol állandó, 24 órás szolgálatot végeztünk. Ez idő alatt életünk nagyrésze ott zajlott. Haza csak aludni mentünk, volt olyan alkalom is, hogy az éjszakát is ott töltöttük. Hatalmas élmény volt a munka a Shalom Nyitott Bibliai Gyülekezet tagjaival együtt. Volt imaharc minden reggel, délelőttönként gyermekfoglalkozás, mindennap utcai misszió, este evangélizáció (dicsőítés, pantomim), szeretetvendégség (zsiros kenyér és tea). Ez volt a napi program. Volt ezen kívül „tábori konyha”, „tábori nyúl”, kutya. Nagyon sokat nevtünk, jellemző volt hangulatunkra a jókedv. Kellemes élményünk volt a sátoros evangélizáció alatt a közös ebéd is.

Öröm volt látni embereket megváltozni, megtérni, fölszabadulni, a munkába beállni. Mindenkire nagy szükség volt. Arra, aki az ígét hirdette, és arra is, aki a szemetet szedte. Arra, aki betegért imádkozott, és arra, aki a kenyeret kente. Hatalmas magvetés! Összesen Kb. 7000 ember hallgatta az esti alkalmakon az evangéliumot, és kb. 10.000 emberrel beszélgettünk.

De volt sok harc is. Eggyé lenni! Ez mindnyájunknak jó lecke volt. Megbocsátani, szeretetben lenni, bocsánatot kérni, imában hordozni, beszélgetni és csendben visszahúzódni. Naponta szembeállni a Sátán tervével.

Az első napokban a villamossági berendezést támadta. Aztán nagy viharok voltak. Óriási esőzés, amit Isten az alkalom kezdetére megállított. Hatalmas szél, amit Isten lecsendesített. És eközben imádkoztunk, imádkoztunk... és hirdettük az örömmüzenetet. Böven vetettünk, böven fogunk aratni is. Mert Isten Igéje mondja: „Némely pedig a jó földbe esék, és felnevekedvén hoz harminc annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit.” Minden dicsőség Istené! Ámen.

{k1996604}

Mi van a hálóban? – Közösségünk és a számítógépes világhálózat • *Dénes Ferenc (közreműködött: ifj. Fábián Attila)*

Ez a háló, nem az a háló...

A bibliai alapokon álló keresztény kultúrában a háló fogalmát a halászhálóval rokonítjuk, ami szorosan kapcsolódik az egyház küldetéséhez, a jó hír, az evangélium hirdetéséhez. A „háló” felidézi bennünk Pétert, a csodálatos halfogást és természetesen Jézust, aki örökül hagyta, hogy mentsünk meg mindenkit, akit lehet.

A mai kultúránkban a háló egyre inkább egymáshoz kapcsolt számítógépek sokaságát jelenti, olyan információs-csatornát, amelyen keresztül a másodperc töredéke alatt juttatható el nagy mennyiségű adat és információ több ezer kilométeres távolságba – egy nem túl hosszú helyi telefonbeszélgetés áráért. (Ha este 10 óra után még van erőnk kapcsolatot keresni a világgal, akkor 45 forintért egy órán keresztül olvashatjuk, hallgathatjuk, sőt nézhetjük például Yonggi Cho tanításait, előadásait, amelyeket esetleg egy dél-koreai számítógépen tárolnak.)

„Világhálóról”, „Internetről” mostanában sokat beszélnek, azt hiszem, nincs olyan olvasó, aki ne hallotta volna ezeket a kifejezéseket. Mit jelent mindez számunkra?

Számítógépes világháló

A számítógépek összeköttetését úgy lehet elképzelnünk, mint a telefonhálózatot. Gépünkkel „felhívhatunk” egy központot (gazdagép), amelyen keresztül aztán minden más bekötött számítógéppel „társaloghatunk”. A legelterjedtebb számítógépes hálózati rendszert Internetnek, azon helyeket, ahova adatokat küldhetünk és fogadhatunk „kikötőknek” (web site) vagy „hálózemeknek”, az egyes számítógépeken tárolt, mások számára közölni kívánt anyagokat „honlapnak”, „ottlapnak” vagy „saját lapnak” (home page) nevezzük. A hálózaton való információkeresést nevezik „böngészésnek” vagy „szörfözésnek”.

A rendszert katonai célokra fejlesztették ki, de már a kezdetektől használják egyetemi, akadémiai közegekben is. Sokáig ez tudományos belügy volt, de a technológiai fejlesztés révén folyamatosan olcsóbbá váló rendszer egyre szélesebb társadalmi csoportok számára nyitotta ki a világot. A növekvő érdeklődés az üzleti szféra számára is vonzóvá tette az új csodát, ami sokat lendített elterjedésében. Az elmúlt két-három évben a felhasználók száma meghatározódott. A különböző felmérések ma 30–60 millió közé teszik az Internetet több-kevesebb rendszerességgel használók számát. Egyes becslések szerint az ezredfordulóra 250 millió ember fog hozzáférni.

Ez Magyarországon sem álmom. Ugyanazok a jelenségek játszódnak le hazánkban is, mint szerte a világban: gyakorlatilag minden egyetemista, főiskolás hozzáférhet a világhálózathoz, s nagyon gyorsan nő a munkahelyi képzettség is. Egyáltalán nem elérhetetlen, ha nem is túl olcsó az otthoni szörfözés sem: egy jól felszerelt számítógéppel és egy telefonvonallal bárki bekapcsolódhat a rendszerbe. Hazai statisztikák szerint minél fiatalabb valaki, minél magasabb az iskolai végzettsége, és minél több gyermeke van, annál valószínűbb, hogy kapcsolatba kerül a világhálózattal. A vezető beosztásúak 40%-a már ma is rendelkezik Internet-eléréssel.

Sok kétség és bizonytalanság fogalmazódik meg Internet-ügyben. A társadalomtudósok „hálózat-függőség”-ről beszélnek, s nem minden egyházi vélemény kedvező. Egy dologban azonban mindenki egyetért, az Internet szédületes gyorsasággal fog beépülni életünkbe, tán még erőteljesebben, mint a televízió.

Mi közünk van ehhez?

Észre kell vennünk, hogy a hitbeli és a számítógépes „háló” fogalom között legalább egy fontos találkozási pont van. A lényeg mindkét esetben a kommunikáció, az információátadás. A nagy missziós parancs alapja egy hír, egy nagyon fontos információ eljuttatása az emberekhez: Jézus meghalt bűneinkért. A kereszténység minden korban igyekezett megragadni a különböző kommunikációs formákat, hogy ezt az evangéliumot hirdesse. Úgy tűnik a világháló korunk leghatékonyabb információs csatornája, ezért kézenfekvő a következtetés: fel kell használnunk ezt a formát is.

A hálózaton persze található pornográfia, információkat közölnek a homoszexuálisok, csalók, mágusok, terroristák – ahogy könyveket, újságokat is kiadnak; hallhatjuk őket a rádióban, láthatjuk a televízióban. Ezzel együtt természetes, hogy kiadjuk az Élő Vízet, megcsináljuk a Sátormissziót, s arra törekszünk, hogy minél többször jelen legyünk a médiákban. Használjuk mindazokat a csatornákat, ahol elérhetjük az embereket, ahol elmondhatjuk üzenetünket.

Másképpen hogyan tehetnénk tanítvánnyá a népeket?

A keresztény közösségek a hálózaton már most megnyitották kikötőiket. Magyarországon is sokféle keresztény információ: olvasható többek között a Katolikus Püspöki Kar, a Református Zsinat, és a Hit Gyülekezete honlapjain. Próbálgatják az új technológiát, s kedvezőek az első tapasztalatok.

Kell-e nekünk az Internet?

Igen, kell. A kétségek és bizonytalanság ellenére is határozottan érvelek amellett, hogy

közösségünk is kapcsolódjon rá a világhálózatra.

1. Az előbbieken alapján gondolom, elfogadható, hogy olyan új missziós lehetőséget ragadhatunk meg, ami adott; Eljuttathatjuk üzenetünket azokhoz, akik keresik Istent. Szólhatunk azokhoz is, akik csak úgy „benéznek” egy érdekes honlapra.

2. A világhálózat kapcsolatalakító eszköz lehet számunkra. Tapasztalatokat szerezhethetünk más bel- és külföldi keresztény közösségektől, láthatjuk életüket, kapcsolatot tarthatunk velük, megoszthatjuk gondjainkat, segíthetünk egymásnak. Bizonyosságot nyerhetünk és adhatunk, információkat szerezhethetünk mindarról, ami a mi közösségünk életében is fontos.

3. A számítógépes csatlakozás hosszú távon a közösségen belüli információáramlást is átalakíthatja. Naprakész információval szolgálhatunk egymásnak, hatékonyabbá válhat a programok szervezése, erőteljesebbé a gyülekezetek közötti kapcsolattartás, olcsóbbá a közösségi élet szervezése.

4. Az Internet hozzásegíthet minket olyan közösségi élet kialakításához, amely kulturálisan is megtartó erő lehet. Egyházi szervezeti formát, közösségi alternatívát mutat a nem hívő csoportok számára is, akiket jelenlegi működésünkkel nem tudunk elérni.

Mit lehetne tenni?

Céljaink eléréséhez első dolgunk az Evangéliumi Pünkösdi Közösség honlapjának megalkotása. Ez nem teljesíthetetlen feladat: hozzáértő szakemberekre, lelkes szervezőkre és némi anyagi eszközre van szükség.

A honlapnak a közösség általános, hosszú távú céljait kell szolgálnia. Azt gondolom, hogy ez alapvetően a jó hír terjesztését kell hogy jelentse, és lehetőséget életvitelünk bemutatására. Az Internet belső szabályai szerint bárki készíthet honlapot. Le kell győznünk az újtól való félelmünket, bizalmatlanságunkat. A kommunikációs forradalommal, mint egy új, jelentős kihívással való találkozás arra kényszerít, hogy újragondoljuk közösségünk felépítését, működését. Törekednünk kell arra, hogy minden nagyobb gyülekezet, illetve annak vezetője intézményesen hozzáférhessen a számítógépes világhálózatához, és tanulja meg kiaknázni a benne rejlő lehetőségeket. Mi segíteni szeretnénk ezt a munkát. Az Élő Vízben a jövőben rendszeresen hírt adunk a fejleményekről.

Ha mindez tényleg fontos, Valaki úgy is megmutatja, hol is kell kivetni a hálónkat...

Lapunkban – az előző számban – találkozhattak olvasóink először internetes fogalommal.

Csernus Balázs testvérünk második levele Nepálból e-mailen keresztül juttott el hozzánk. Az e-mail az Internet levelező szolgáltatása. (szerk.)

Gondolatok a konyhában • D. M.

A főzőedények között sokra becsülöm a kuktát. Lerövidíti a főzés idejét, percek alatt porhanyós-puhára sül benne a hús. Most is ez történt. A család jóízűen fogyasztotta a benne készült ebédet.

Következik a mosogatás. Szivaccsal, dörzsivel tisztára mostam. El is rakhatnám – de a színe! „Ráégett” barna-foltos. Csak itt-ott csillan meg a fénye. Nem tehetem a polcra, súrolni kell.

Súrolószer, drótmosogató. Negyedórája súrolom, mire kezdi eredeti színét visszanyerni.

A szívem állapota jut eszembe. A Szentlélek bevilágított, láttam, mennyire szennyes vagyok. Bűneimet beláttam, bántam nagyon, megvallottam. Jézus vére megtisztított. Örömmel, hittel elfogadtam a kegyelmet. Örülök, szabad vagyok! Mégis sok munkát adok a Mesternek!

„Szenteld meg őket az igazsággal: a Te Igéd igazság” – imádkozott a drága Főpap, „...a Te Igéd igazság...” a megszentelő igazság... – Olvasom tovább az Igét: „Ne panaszkodjatok egymásra” – „Semmiért se aggódjatok...” – „Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre...” – „...ne bosszankodj a gonoszra...” – „...a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak” – „...ne

szűnjetek meg hálát adni...”. – És hallgatom az Igét a gyülekezetben. Mérlegre tesz, mindig van igazítanivaló rajtam. Sok a „rámégett” barna folt, ami miatt nem ragyog vissza Krisztus arca. Aki súrol, súrol éveken át.

Köszönöm Uram, hogy nem fáradtál bele a tisztogatásba. Köszönöm, hogy tanítottál itt, a konyhában. Nem akarsz félretenni, mint megbarnult edényt, hanem elvégzed a megkezdett munkát bennem, bennünk, „hogy tiszták és kifogástalanok legyünk a Krisztus napjára”. „Tisztíts meg izsóppal – súrolj meg –, és tiszta leszek” (Zsolt 51,9).

RÓLUNK ÍRTÁK

Otthonra talált... • S. J.

Különbözők az emberi sorsok, ahány ember, annyi életpálya. Történetünk azonban mégis teljesen egyedi. Íme, egy nehéz életű, fekete bőrű fiú története, akit édesanyja születése után a kórházban hagyott. Róla beszélgetünk Városi Ferencsel, a *keceli pünkösdi gyülekezet lelkipásztorával*:

– *Honnan az ismeretség?*

– 1985 márciusában Soltvadkerten, a pünkösdi imaházban egy esti evangélizációs istentiszteleten találkoztunk először. Ekkor vad tekintetű, zárkózott, kopott ruhás, ápolatlan 13 éves fiú volt Tibor. Soltvadkert Csáborról jött, ahol nevelőszülőknél rendkívül szegényesen élt. Beszélgettünk, majd meghívtam a keceli gyülekezetbe, ahová többször el is jött. Májusban már éreztem, hogy ez a fiú kötődik hozzám.

Beszéltem tanáraival arról, mit lehetne tenni, hogy javuljon tanulmányi eredménye, ezután a soltvadkerti tanácsnál dr. Laczinéval, az Ifjúságvédő Intézet vezetőjével is, aki kérte, hivatalosan vállaljam el Tibor pártfogását. Tudtam: a pártfogás nem sokat segít. Ezt a fiút ki kellene emelni a környezetéből.

Családomban többször beszédtem Tibor helyzete, de konkrétan nem mertem szólni feleségemnek, hiszen negyedik gyermekünk, Anettka ekkor még csak fél éves volt. Teltek a napok, majd augusztusban a feleségem elém állt, és azt mondta: „Apukám, szeretném, ha Tibor végleg a mienk lenne!” Ő lett tehát az ötödik gyermekünk.

– *Mi motiválta ezt a döntést? Vállalni a jellemformálás nehéz feladatát és az anyagi terhet?*

– Ez a döntés belülről jött, bibliai parancs volt. Segíteni, felkészíteni, sínre tenni egy nehezen induló ember életét. Küldetésemnek tartom, hogy Isten szeretetének hordozója legyek.

Minden embernek szeretnék szolgálni, amint erre Jézus a János evangéliuma 13. részében tanít: „Az Úr Jézus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem azért, hogy Ő szolgáljon, és adja életét váltságul sokakért.” Hálával tartozom Istennek, aki gondoskodott rólunk! Ezúton is köszönöm feleségemnek és családomnak, hogy sokat segítettek e közös szolgálatban.

Tibor időközben elvégezte az általános, majd az ipari iskolát és a honvédségnél is megállta a helyét. Festő szakmunkásként a Pintér Műveknél kezdett. Az egykor zárkózott fiú ma derűs, mosolygó. Felnőtt emberként saját életét éli a család védelmében. Mintha kicserélték volna! Egy szép mondásra gondolok: „A szeretet jobba teszi a világot.”

Megjelent a Bács-Kiskun megyei Alföldi Lapokban 1993. 10. 21-én

(Tibor jelenleg Budapesten a Gyülekezetplántáló csoportban szolgál.)

kisKÖRÖSI lap – A sátor, az igen! • Sinkovicz László

Az augusztus 20-i ünnepségről szóló tudósításom fájdalmaira igazi gyógyírt jelentett a Profi mögött felállított sátor. Nagy ötlet volt! Nemcsak maga a sátor, hanem a helyszín

megválasztása és a program különösen. A 20-án 19 órára tervezett sátornyitó késett valamennyit, mert a program szervezői úgy gondolták, hogy illik megvárni a főtéren zajló ünnepségről jövőket. Nemes gesztus. Pedig akik kivárták az ünnepség végét, pórul jártak, mert a 750 fős sátor már zsúfolásig megtelt, s az ajtó előtt sem jutott nekik hely, mert ott is álltak párszázan.

Barkóczi Ferenc polgármester a Sátoros ünnepnek nevezett program fővédnöke mondott megnyitó beszédet. Szemmel láthatóan őt is meghatotta a nagyfokú érdeklődés, az ünnepi hangulat. Úgy tűnt, hogy ezen az estén a jelenlévő emberek szíve is ünneplőbe öltözött. A polgármester úr beszédében megemlékezett államalapító királyunk Szent István történelmi és emberi nagyságáról, a magyarság történetében mérföldkönek számító tevékenységről. Hangsúlyozta, hogy bennünket, kései utódokat arra kötelez Szent István öröksége, hogy „...vegyünk számba mindent, ami érték a múltban, s erre alapozva építsük jövőnket. Közösen, összefogva munkálkodnunk kell nemzetünk felemelkedéséért, talpra állításáért, embertársaink boldogulásáért, a nemzetek, népek, személyek közötti békesség megteremtéséért és fennmaradásáért.” Szólt a történelmi – és a kisegyházak szerepéről – kiemelve az Evangéliumi Pünkösdi Közösség nagyszerű kezdeményezését, az együttgondolkodást, amellyel ennek a Sátoros ünnepnek a lehetőségét megteremtették. Példaértékűnek nevezte az összefogást az anyagi feltételek önerőből való megteremtésében.

„Őszinte szívből kívánom, hogy a Sátoros ünnep sikeres legyen, a programokon sokan vegyenek részt, életrsorsokat jobbitson, tartalmas kikapcsolódást adjon” – fejezte be megnyitó beszédét a polgármester.

Ezt követően Pataky Albert, a helyi pünkösdi gyülekezet lelkésze hirdetett ígét, majd a Hajdúsámsonról érkezett zenekar adott koncertet Pintér Béla vezetésével.

Az elkövetkező öt napon beigazolódott, hogy a polgármester úr reménye nem volt alaptalan. A sátor ugyanis mindennap megtelt érdeklődőkkel, és nemcsak pünkösdiekkel. Hiszen ők – tudomásom szerint – még kétszázán sincsenek, s a különböző programok szinte minden esetben telt ház előtt zajlottak. A délelőtti gyermekfoglalkozásokon csak az apróságokból volt legalább kétszáz. A délutáni, esti rendezvényeken is sok másfelekezetbeli vett részt, de jöttek a környékbéli házakból, a város túlsó feléről is olyanok, akik korábban mindenfajta vallási összejöveteltől távol maradtak. Idős emberek ülték végig a rock-zenekarok műsorát, anyukák-apukák a gyerekrendezvényeket, feszült figyelemmel hallgatták az előadásokat, és még az ige hirdetésről sem jöttek ki a nem-vallásos emberek. A varázslat okát próbáltam megfejteni, amikor rövid interjúra kértem Pataky Albert urat, az Evangéliumi Pünkösdi gyülekezet kiskőrösi lelképásztorát.

– *Hogyan született meg a sátorprogram?*

– Ezt a nagy sátor három éve kaptuk Finnországból, az ottani pünkösdiektől, s tavaly németországi testvéreink ajándékoztak egy kisebbet. A skandináv államokban már hagyományai vannak a sátoros ünnepeknek, de úgy látszik, nálunk is népszerűvé válik. Az idén már 30 településen állt a sátor. A programokat mindenütt a helyi sajátosságoknak megfelelően állítják össze, de figyelembe vesznek bizonyos aktualitásokat is. Itt, Kiskőrösön a millicentenárius is aktualitást adott a sátoros ünnepnek. Jellemző, hogy az előadók és természetesen az érdeklődők a legkülönbözőbb vallásokat képviseltek, mégis mindenki jól érezte magát. *A magyar családok és az evangélium* c. előadást pl. Dr. Kováts György, egy független karizmatikus gyülekezet lelkésze, a *Hogyan viszonyul élete alkonyához* c. előadást pedig Csepregi Béla idős evangélikus lelkész tartotta. A vasárnapi istentisztelet vendég szolgálattevője Fóris Tamás, a baptista falumisszió vezetője volt. Természetesen nem maradtak ki a pünkösdiiek képviselői sem, mint Simonfalvi Lajos, a Pünkösdi Teológiai Főiskola tanára vagy Süveges Imre, a sátormisszió koordinátora, a falumisszió vezetője.

– *Hogyan lehetne megfogalmazni a sátoros ünnep célját, hiszen az ötnapos program az ige hirdetésén kívül jelentős kulturális értéket is hordozott, és voltak sportversenyek, aktuális*

kérdésekről szóló előadások, játékos vetélkedők, gyermekprogramok is?

– Legfőbb célunk az volt, hogy az emberek megbékéljenek Istennel, mert aki Istennel közösségben él, az önmagával és közvetlen környezetével is békében él. Napjainkban ennek különös jelentősége van, mert igen felerősödött a diszharmónia a családokban és minden közösségben. A programok változatossága pedig az életet tükrözi. Miért tagadnánk a rock zenét, a bábelőadást, a sportot, a játékos vetélkedőket, amikor ezek életünk részei? Mi ezt csináljuk gyülekezeten belül is.

– A célkitűzések között titkon nem szerepelt tagtoborzás?

– Távol áll tőlünk ilyen módon erősíteni a gyülekezetet. A sok ember különböző indítékból jött el a sátorba. Akikre valamilyen hatással voltak az itt hallottak, látottak, azok lehet, hogy hazatérve jobb katolikusok jobb evangélikusok lettek. Mi a gyermekeinket sem neveljük kizárólag pünkösdsinek. Éljük mindennapi életünket, s majd eldöntik később, hova akarnak tartozni. A keresztény értékrend alapvetően minden vallás gondolatkörében azonos, a különbségek esetleg orientálhatják az embereket valamilyen irányba, de a lényeg nem változik.

– Hogyan állt össze a program?

– Készülve az eseményre, már április elején létrehoztunk egy öttagú bizottságot, amely koordinálta az elképzeléseket. A megvalósítás során mindenkinek megvolt az önként vállalt feladata. A költségeket – amely nem volt kevés – a gyülekezet adta össze, ki-ki anyagi tehetsége szerint. Csodálatos összhangban dolgozott ez a kis közösség. Egységes volt a támogatásban és a munkában is. Én legalább tíz évre elegendő erőt merítettem a közös munkából.

– Sátorbontás után néhány órával kérhetek egy gyors értékelést?

– Tartottunk egy kicsit attól, lesz-e megfelelő érdeklődés, de bizalmunkat megerősítette szereplő csoportjaink lelkesedése a felkészülés során. Megvallom, ekkora sikerre nem számítottunk. Megkezdődött a szünet, a programok áthúzódtak a dolgozó hétköznapokra, mégis mindig megtelt a sátor. Minden programról videofelvételt készítettünk, hogy az ünnep után is fel lehessen idézni a legszebb pillanatokat. Az előkészületek során és az ünnepi héten minden segítséget megkaptunk, amire szükségünk volt. Külön is megköszönöm Barkóczi Ferenc polgármester úrnak, hogy elvállalta a fővédnöki tiszteletet, és megnyitotta a sátoros ünnepet. Köszönjük a Duna Fűszért, a Művelődési Központ, a Főnix Centrum támogatását, a városban működő egyházak, lelkészek, óvónők, pedagógusok és a sajtó segítségét. Köszönöm Czérna János sportigazgató és Filus Tibor szakmai segítségét a sportversenyek lebonyolításában, és természetesen a környéken lakóknak, hogy türelemmel, megértéssel eltűrték a zajosabb programokat is.

A lelkipásztor úr ez utóbbi aggályára csak annyit mondhattam, hogy alaptalan volt a félelem. A környéken lakókkal beszélgetve egyetlen neheztelő véleményt sem hallottam. Sőt! Legtöbbjük azon sajnálkozott, hogy miért nem áll a sátor egész nyáron ezen a kihasználatlan téren.

– Legalább foglalkozott volna valaki a nyári szünetben a gyerekekkel – mondták az anyukák, s azt sem tagadták, hogy ők is szívesen ültek be a délutáni és esti programokra. A pihenni vágyókat sem zavarta a rendezvény, mert minden este illendő időben befejeződtek a hangosabb programok.

–Reméljük, jövőre is lesz sátor – mondták sokan, és óhajuk őszintének hangzott.

Ugye lesz?

BIZONYSÁGUL

Ötven év az Úr kegyelmében (Zsolt 59,17–18; 36,8–10) • Weigert Mihály

{k1996605}

1929 márc. 29-én születtem a Weigert család negyedik gyermekeként. Szegénység, nincstelenség volt e korra jellemző, amelyben nekem is volt részem. Ebben a sivár egyhangúságban édesanyám imái és az Úr Jézusról szóló történetei nyújtottak némi vigaszt. 12 éves voltam, s Mezőberényben felültettek a vonatra, és 360 km-rel odébb édesapám és Józsi bátyám fogadtak. Közel három évet töltöttem itt, ahol tízezer ember dolgozott a vasútépítésen. Mindenféle emberek, mindenféle bűnök voltak itt jelen. Káromkodás, ivászat, kártya, verekedés, lopás, gyilkolás, paráznság, s a bűn következményének sokfajta nyomorúsága.

Isten csodás, mindenütt jelen való kegyelme édesanyám imádságait meghallgatva őrzött és óvott ezektől a dolgoktól. Természetesen olyan mértékben csupán, amennyire kerültem magam is. Isten szelíd, halk hangja szólt bennem, de legtöbbször nem arra, hanem saját magamra hallgatva éltem bűnös életemet.

16 évesen egy egyszerű házi összejövetelen hallottam meg Isten szavát, s az Ige újjászült élő reménységre (1Pét 1,3–4).

Néhány nap múlva ígérete szerint áldott Szent Szellemét is adta, s boldogan énekeltem: „Megmosott engem teljesen, ujjongva áldom Őt.” Így lettem csodás kegyelméből teljes jogú gyermeke (Gal 4,6–7). Istennek Szelleme azonnal imádatra, bizonyoságra serkentett, s Őneki engedelmeskedve tehettem, amit ma is teszek. Szolgálom Őt, ahol és ahogy tudom.

Szeretetének műveként tekinthetek vissza arra az ötven évre, melyben elhordozó, tápláló, tanító kegyelmében élhettem. Tíz évet munkálkodhattam, mint a békési körzet evangélistája. Fábián testvér oldalán vagy mellett – nem tudom melyik a jobb kifejezés –, de azt tudom, hogy őmellette vagy ővele olyan tudományra tettem szert, mely a Biblia tiszta, egészséges világába vezette és megtartotta lelkemet. Tudom, ez Isten kegyelme volt számomra rajta keresztül. 1957-ben lettem a mezőberényi gyülekezet lelkipásztora, ahol szintén tíz évet szolgáltam a testvérekkel együtt az Úrnak. Majd hat éven át Várpalota és környéke volt szolgálati helyem, s innen Pécsre kerültem a gyülekezet meghívására. Itt is hat évig szolgáltam. Innen kerültem a körzeti munkába, s itt értem el a nyugdíjas kort, a hatvanadik életévemet. Hálát adtam és adok Istennek, aki mindeneken keresztülsegített, a szolgálat során tapasztalt nehéz, nem-szeretem dolgokon is. Ő segített meg feleségemmel együtt, átvezetett minden nyomorúságon, melyek a gyülekezeti és a családi élettel együtt járnak. Istennek ígéretei világítottak és vigasztaltak a nehéz, küzdelemmel teljes napokban. Soha nem kellett egyedül vinni a terhet, mindig Ő segített s segít mind a mai napig. A bizonyságoknak fellege vesz körül, Ő hitünknek fejedelme és bevégzője, s ezért érdemes csak Őrá tekinteni, aki mindenben tud segíteni. Övé a dicsőség!

Hálát adok az Úrnak, hogy van munkám, nem rettent a munkanélküliség réme, mert az Úr nem bocsát el nyugdíjba csak azért, hogy más a helyemre állhasson. Örülök és boldog vagyok, hogy élhetek, s feleségemmel együtt szolgálhatunk az Úrnak. Ha kell a börtönben, az utcán, a piacokon, az imaórákon, a körzetben, a gyülekezetben, tehát mindenütt.

Végezetül: nincs unalmas nyugdíjas élet az Úr szolgálatában.

Szeretett testvéreim az Úr Jézusban! • Hotya Péter

Köszöntelek benneteket az Ef 1,1–14-ben olvasható igével.

Örömmel teszek eleget kérésednek. 1950-ben tértem meg feleségemmel együtt.

Mezőberényben bemerítkeztünk Fábián József testvér által. Az Úr Jézus megkeresztelt az Ő drága Szentlelkével, nagyon sok megtapasztalásom és átélésem volt azóta. Sokszor

meggyógyított, megáldott és megőrzött. 1970-ben felkértek, legyek a gyülekezet vezetője, én ezt nem vállaltam, csak az imaórák vezetését. 1993-ban Ince testvér, gyülekezetünk vezetője majd felesége is meghalt. Mivel a gyülekezet Ince testvér házában volt, az utcára kerültünk. Utána két évig mi adtuk otthont a gyülekezetnek. 1995-ben az Úr kegyelméből és a közösségünk támogatásával gyülekezeti házat vehettünk. Köszönjük az Úrnak! Azóta vagyok a gyülekezet pástora, megbízottja, gazdasági vezetője, mindenese. Ezért soha senkitől egy fillért nem kaptam. Az Úr majd megfizet. Nagyon szeretem a testvéreimet, szeretem a fiatalokat.

Tapasztalom a Szentlélek áldását. Bár nem vagyok híve a táncnak, az elesésnek és a tapsolásnak, de nem akadályozom meg, csak legyen szívből és ne szokásból. Szeretek sokat imádkozni, Bibliát olvasni, örülni a Szentlélek által, és hallgatni a Szentlélek vezetésére. Fizikai erőm kevés, de az Úrnak akarok szolgálni teljes életemben hűségesen és igazán. Köszönjük a támogatást. Valahányszor levelet kapok a Központtól, öröm és hála tölt el, mert az Úr szeretete összeköt bennünket. Kérem testvéreimet, küldjenek egy darab Élő Víz című újságot.

Maradok testvéri köszönettel: *Hotya Péter*

Közbenjáró imádság • *Mihalec Hedvig*

Amikor 1976 júliusában megtértem, nem értettem hogyan is történt ez meg velem. Irtóztam a képmutató, vallásos emberektől, akik eljártak a templomba, de éppúgy káromkodtak, veszekedtek, mint a hitetlenek. Fogadkoztam, hogy engem soha senki nem rángat bele semmilyen „szektába”. Mégis, bátyám gyermekkori barátja és iskolatársa valahogy rávett bennünket, hogy elmenjünk a szabadkai pünkösdi gyülekezetbe, úgymond: „*egy kis nyelvgyakorlás végett*”. (Amerikai fiatalokból álló csoport tartott zenés evangélikációt, én pedig angolt tanultam a gimnáziumban.)

Az ígét hallgatva világosság gyúlt bennem, és rájöttem, hogy Isten létezik, Jézus az Ő fia, és hogy nagy jelentősége van Jézus kereszthalálának, vérének, nevének és feltámadásának. Bátyám valamivel később, de szintén megértette ezeket az igazságokat. Akkor öröm töltött el, hogy mindenkinek úton-útfélen bizonyosságot tettem, hirdettem az örömezenetet. Azt gondoltam, mások is ugyanúgy megértik és megtapasztalják az újjászületés örömét, akárcsak én és testvérem, de kemény ellenállásba ütköztem. Az emberek egy része látta ugyan életemben a változást, mondták is: „*Jó neked, hogy így tudsz Istenben hinni és mindennek örülni.*”, de ők maguk nem tudtak hitre jutni. Mások – a vallásosak – azt állították, elhagytam „igaz hitemet” (mármint a katolikust), szektás lettem. Így aztán azon tűnődtem, hogy a közel 10.000 lelket számláló Csantavéren miért éppen én és bátyám hallottuk az örömhírt Jézusról, miért és hogyan gyúlt világosság bennünk az örömhír hallatán? Miért van az, hogy egyeseket „*beavattak*” Isten országának titkaiba, mások viszont „*néznek és nem látnak, hallják, de nem értik, nehogy megtérjenek és bocsánatot nyerjenek*”. (Mk 4, 11–12). Isten ennyire személyválogató lenne? Tudtam, hogy nem. Különb lennék a többi embernél? Ez sem igaz. Hát akkor miért éppen én?

Ekkor Isten Szelleme felidézett egy gyermekkori emléket. Anyám hangosan olvasta Brazíliában élő nagybátyánk levelét, majd a végén megjegyezte: „*Áh, a nagybácsi másról sem tud írni, csak a vallásról meg Istenről!*” Az Úr azt mondta: „*Azért tértél meg, mert nagybátyádot imádkozott értetek!*”

Felsiettem a padlásra, és a sok régi kacat között rábukkantam néhány régi, elsárgult levélre. A nagybácsi még a második világháború előtt kimenekült Brazíliába. Ott családot alapított, s mivel hazalátogatni nem tudott, gyakran írt. Hogy mikor és hogyan ismerte meg az Urat, nem tudom, de leveléből áradt az Isten szeretete, a vágy, hogy Európában maradt családja is megismerje az Urat. Még magyar nyelvű Újszövetséget is küldött onnan. Gyakran említette

levelében, hogy *szüntelenül* imádkozik értünk – azokért, akiket ismert, és azokért, akiket csak levélből, fényképről ismerhetett meg – így értem is.

Kicsiny gyermek voltam még, mikor ő a nyolcvanas éveiben élt. Egy idő után nem jött több levél. Gyermekai nem tudtak magyarul, nem tudták megírni, mikor ment „haza”. Úgy halt meg, hogy imáira választ nem kapott földi életében. De míg élt, imádkozott, s szerintem hittel tette azt.

Miután az közbenjáró ima fontosságára rájöttem, s magam is gyakorolni kezdtem, megtapasztaltam, hogy Isten különös módon tud hatni az emberekre. Imádkoztam egy osztálytársnőmért, mert nem akartam egyedül hívó lenni az osztályban. Egyik vasárnap elment a gyülekezetbe egyrészt azért, mert látta életemben a nagy változást, és ez kíváncsivá tette, másrészt azért, mert úgy gondolta, az ott hallottak alapján felvilágosít engem, miben téved az igehirdető, és miféle meséknek dőlök is be tulajdonképpen; de szerintem leginkább azért, mert Isten Szelleme indította. Így mindjárt az első felhívásra szinte előrerohant, hogy átadja életét Jézusnak.

Hasonló módon adta át életét egyik unokatestvérem is, aki előzőleg keményen ellenállt: vitatkozott, dühöngött, hogy „fanatikus és szektás” lettem. Imádkoztam érte, és egy évvel később, miután barátnője elhagyta és ez nagyon elkeserítette, felajánlotta, hogy eljön velem a gyülekezetbe. Egy remek teológus, dr. Gordon Fee szolgált aznap este. Unokatestvérem az igehirdetés alatt nyugtalanul feszengett a székén, s mikor a testvér megkérdezte, ki szeretné átadni az életét Jézusnak, nyílvesszőként lendült magasba a keze. Világi életében – még kisgyermekként is – szörnyen káromkodott, csúnya beszédű volt, szülei alig bírtak vele. Megtérése után annyira megváltozott, hogy aki csak ismerte, nem tudta felfogni, hogyan lehetséges máról holnapra így „kicserélődni”.

1976 óta – hála és dicsőség Istennek – annyian tértek meg falumban, hogy létrejött az első baptista gyülekezet, ami különös: épp egy rokonom házában, akiért *csak* imádkoztam menyegzője napján, még csak bizonyosságot sem tettem neki. Ezek az emberek nem a bizonyágomra tértek meg, hanem a közbenjáró imák szülöttei.

Végül hadd említsek még egy hasonló esetet: férjem berukkolása előtt (akkor jegyben jártunk) azért imádkoztunk, hogy ne csak elviselje valahogy a katonaságot, de legalább egy lelket az Úrhoz tudjon vezetni. Ha csak egy lélek is megtér, megérte katonának lenni. Ezért imádkoztunk mielőtt bevonult, s később is. Az eredmény: megtért egy koszovói albán fiatalember. Amikor leszerelt, az Úrhoz vezette feleségét, szüleit, két öccsét, majd idővel megalakult az első koszovói pünkösdi közösség, amely azóta is gyarapszik.

Azt tanultam meg: szükségesek az evangélizációk, a bizonyágtételek, de önmagában ez nem elég. Szükséges a kemény talajt „felásni”, képessé tenni arra, hogy a magot befogadja. És ez imával érhető el.

Az Ő utai nem a mi utaink... • Bálint Illésné

Évekkel ezelőtt történt. Volt egy fiatalkori barátnőm, aki nem törődött Isten dolgaival, tagadta Isten létezését. Férjétől elvált, majd újra házasságot kötött, élte a maga életét. Akkor kezdett Isten létezéséről gondolkodni, amikor gyógyíthatatlan betegséget állapítottak meg nála az orvosok. Nyomorúságában elővette a Bibliát, és azoknál a részeknél nyitotta ki, melyekre legnagyobb szüksége volt (1Kor 6,16–18; 7,10). Megvilágosodott előtte, hogy bibliátlan, bűnös kapcsolatban él második férjével. Kétségbeesve jött el hozzám, hogy neki már nincs kegyelem. Elmondtam neki, hogy az Úr Jézus vére elégséges az egész világ bűneiért. Elhívtam a gyülekezetbe, ahol éppen német vendégtestvérek voltak. Azt tanácsolták neki, hogy szakítsa meg a kapcsolatot második férjével, mivel ez a házasság nem Istentől való, így megszabadulhat nyomasztó bűneiből. A testvérnő a Biblián keresztül egyre több és több világosságot kapott. Újjászületett és az Úr betöltötte Szentlelkével. A bemerítkezésére csak

előrehaladott betegsége miatt nem kerülhetett sor.

Elérkezett az idő, amikor mindennapos ápolása szükségessé vált. Azt mondta, az Úr kijelentette neki, hogy nekem kell őt ápolni. Én előbb tiltakoztam, azt mondtam, nem érzem magam elég erősnek ehhez a feladathoz. Az Úr azonban megerősített, és elköltözéséig naponta egy-másfél órát töltöttem vele. Ilyenkor énekeltünk, imádkoztunk. Mellette voltam, amikor az Úr hazaszólitotta.

Most elmondom az én személyes bizonyosságomat.

Az egyik év nyarán nagy megpróbáltatáson mentem át, amelyből Isten irgalmából kerülhettem ki. Szemműtétre készültem, azt azonban az orvosok szerint meg kellett hogy előzze a fejemen lévő cseresznyemag nagyságú seb kezelése és gyógyulása. A bőrgyógyászatban műtéten estem át. Öt héten keresztül naponta kezelésre jártam, de a sebem nem gyógyult. A kezeléseket alatt mindig bizonyosságot tettem az orvosnak és másoknak is az Úr Jézusról és hitemről, hogy meg fogok gyógyulni. Telt az idő, a hitem nem hozott szemmel látható eredményt. Egyszer kezelésre mentem, a buszról leszállva egy idős asszonynak segítettem a csomagjait cipelni. Olyan gondolatok foglalkoztattak, hogy nekem már úgyis mindegy, a szövettani vizsgálat kimutatta, hogy rákos vagyok. Miután elbúcsúztam az idős asszonytól, a Lélek azt mondta nekem: „Te meg fogsz gyógyulni, mert könyörületességre indultál ezzel az asszonnal szemben.”

A korábbi műtétet még egy műtét követte, újabb pozitív szövettani eredmény, és a sebem nem gyógyult. E nehéz napok alatt azonban csodálatos élményt éltem át az Úrral, azt a csodálatos elrejtettséget soha nem fogom elfelejteni. Mindent letettem Isten kezébe. Mindig az ige foglalkoztatott: „Maradjatok bennem, és én is tibennetek, miképpen a szőlővessző...” (Jn 15,4–8). Az orvosom különös személynek tartott. Mindennap volt valami mondanivalóm számára a jó Istenről. Odáig jutottunk, hogy arra kért, imádkozzam érte, mert nehéz problémái vannak. A hatodik héten megkezdődött a gyógyulás. Az orvos összehívta a kollégáit, és ünnepélyt rendezett gyógyulásom örömére. Ahogy együtt voltunk, hálát adtam az Úrnak, és áldást kértem azokra, akik fáradoztak értem. Elmondtam, hogy Isten szabad akaratot adott minden embernek, ki-ki megválaszthatja, hova gyűjti a cselekedeteit: a mennyországba vagy a pokolba, és aszerint kapjuk a jutalmat. Isten nem örül a bűnös ember halálának. Rajtunk múlik a döntés. Láttam, hogy az imám nagyon megrendítette az ottlévőket. Áldott legyen az orvosok Orvosa ezért az élő bizonyosságért! Hálás vagyok a jó Istennek azért, hogy mellém állt, és megmutatta gyógyító hatalmát az őt nem ismerő orvosoknak.

A két bizonyoságból láthatjuk, hogy Isten nem egyforma módszerekkel foglalkozik velünk. Egyikünket meggyógyítja, másikunkat hazahívja. Ő tudja, hogy mi a legjobb számunkra, ezt el kell foganunk hitben. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16,26) Adja Isten, hogy ezt teljes szívvel tegyük magunkévá!

Megtérésem története – Bibliai Főiskolánk első éves hallgatóinak bizonyásaiból

Csima Andrea

{k1996606}

Isten kegyelméből ezt az élményt korán átélhettem. Lázasan feküdtem az ágyamban, édesanyám odajött hozzám, megkérdezte: „Mi a baj? Fáj valamid? Miért sírsz?”

Magam sem tudtam, csak sírtam, amikor a közelemben volt. (Később jöttem rá, hogy miért van ez.) Úgy imádkoztam, ahogy szüleimtől tanultam és láttam. Isten pedig megmutatta, hogy

becsaptam a szüleimet sokszor, és most mégis, amikor beteg vagyok, édesanyám önfeláldozó szeretettel vesz körül, és mivel bűnös vagyok, a szeretetet nem tudom elviselni. Ezért sírtam. Amikor felismertem ezt, elmondtam édesanyámnak. Ő imádkozott értem, kérte a mennyei Atyát, hogy bocsássa meg bűneimet. Én is imádkoztam.

Igaz, akkor még nem tértem meg, de Isten csodálatos békességet adott.

Néhány évvel később a gyülekezetben Isten szólt hozzám. „Ma még nem késő, de holnap már késő lehet, hogy átadd az életedet.” Ez egy éneknek a szövege, akárhányszor énekelték nálunk a fiatalok, mindig könnyek szöktek a szemembe. Tudtam, most már eljutottam oda, hogy fel tudom fogni, mit teszek, ha Jézust a szívembe hívom. Kértem Őt erre, de hitetlenül.

Amikor az első gyermektábort megszervezték Kadarkúton, én is ott lehettem. Mennyei Atyám készítette szívemet a megtérésre, hogy én is örök életet nyerhessek. Úgy mentem el, hogy tudtam, fogok ott nyerni valamit. Az első napon Isten üzenete szíven talált, és este a szobánkban csoportvezetőnk segítségével sokan átadtuk életünket Jézus Krisztusnak, majd lementünk az étkezőbe. (Ugyanis nem tudtak aludni a szomszéd szobában, olyan hangosan dicsértük az Urat). Ott még csodálatosabb dolog történt. Jézus Krisztus, aki meghalt a bűneimért, és egy pár órával korábban bizonyágát adta, hogy gyermekévé fogadott, betöltött csordultig Szent Szellemével. Azon az éjjelen nagyon nehezen tudtam elaludni, mert nem tudtam abbahagyni Isten dicsőítését és imádatát, de amennyit aludtam, azt édesen és boldogan. Reggel kipihenve, frissen, az Úr erejével megerősödve mentem az újabb tanításra. Társaimnak elmondtam, mi történt velem, és segítettem imádkozni, hogy az ő életükben is megtörténjen az, ami az enyémben.

Amikor hazakerültem, rendeztem szüleimmel, barátaimmal és ismerőseimmel a rendezetlen dolgokat.

Isten kegyelméből azóta is ezen az úton járok, igaz, voltak nehéz percek, de Istennek Szent Szelleme és ereje nem hagyott el soha.

Szilágyi Zsuzsanna

{k1996607}

19 éves koromban találkoztam Jézussal. Megtérésem előtt katolikus nagymamám és baptista nővére beszélt nekem Jézusról. Elkezdtem olvasni a Bibliát, de unalmasnak találtam és letettem. Később (sorozatos csalódások után) meghívtak egy evangélizációra, ahol felismertem, hogy az igazi szeretetet és megnyugvást, bűneim bocsánatát egyedül Isten adja meg. A sok-sok ember között egyedül voltam, de Jézus személyesen szólt hozzám. Tudtam, hogy a prédikáció nekem szól, engem hív megtérésre. Megragadtam a lehetőséget néhány buzdító szó segítségével. Azon az estén teljesen megváltozott az életem. Már nem éreztem egyedül magam, már nem voltam szomorú, hanem könnyű és vidám. Otthon is csodálkoztak a változáson. Nem akartam tévét nézni, csúnyán beszélni, nem akartam a régi életvitel szerint élni, hanem azt az új életet akartam, amit aznap este kaptam. Isten kegyelméből megmaradtam a gyülekezetben, és szorgalmasan járhatok Isten útján. A szüleim és rokonaim körében nem lettem éppen népszerű ezzel a döntésemmel, de a sorozatos fenyegetések és kiabálások ellenére sem hagytam el életem legnagyobb kincsét: Jézust.

Tudom, hogy ezzel a döntésemmel több embernek is utat nyitottam Isten megismerésére.

Isten az Övéit – így engem is – használni akarja mások megnyerésére, hogy ne vesszenek el, hanem örök és bővölködő életük legyen Krisztusban.

Novák Anett

{k1996608}

1978. május 22-én születtem nem keresztény családban. Katolikusnak kereszteltek, de soha nem gyakoroltam a vallásomat. Jézusról egyáltalán nem hallottam. 15 éves koromig éltem tudatlanságban, Isten nélkül. 1993 nyarán Kadarkúton gyermektábor volt, s édesanyám volt a

büfés. Így én is rendszeresen kijártam a táborba, s nagyon jól éreztem magam. Megfogott az, hogy hitetlenségem ellenére mindig szeretettel vettek körül. Ők beszéltek nekem először Isten szeretetéről. Nagyon megérintett az Úr, s éreztem, hogy közelebb jött hozzám. De ahogyan vége lett a tábornak, úgy lett vége az én keresésemnek is. Két hónapot töltöttem el úgy, hogy gyülekezetbe se jártam. Bár már elhatároztam, hogy megtérek. Miután szakítottam – emiatt – világi barátommal, októberben elmentem egy testvéri találkozóra Bajára, s elfogadtam az Urat. Azóta is Őt követem, neki akarok szolgálni szüntelen.

Nochta Pál Attila

{k1996609}

Találkozás Jézussal

Tizenöt éves koromig én is ugyanolyan ember voltam, mint bárki más ezen a világon. Ateistaként, ugyanúgy gondolkodtam, mint sokan közöttünk, akik azt mondják: „Nincs Isten.” A Biblia alapjaiban megváltoztatta egész életemet, egész gondolkodásmódomat. Vakon születtem, és soha nem láttam még azt a világot, amely körülvesz engem. Négy és fél éves voltam, amikor szüleim vidékről elküldtek Budapestre, mert csak ott volt óvoda a vakok számára. Először csak két hetente járhattam haza, érthető tehát, hogy nagyon hiányoztak a szüleim, de azt hiszem, én is hiányoztam nekik. Sokan bántották anyut és aput, mondván: „Hogy lehetek ilyen kegyetlenek? Eldobjátok magatoktól ezt a szerencsétlen gyereket!” Bár kezdetben úgy tűnt, mintha azoknak lenne igazuk, de az idő szüleimet igazolta. Ők tudták, hogy szükségem van minden olyan dolog elsajátítására, amelynek később hasznát veszem. Igazuk lett.

A kezdet nagyon nehéz volt, az óvodáról szinte csak rossz emlékeim vannak. Sokat sírtam, hiányzott anyu és apu. Még élesen emlékszem arra, hogy mindig anyu kísért be az óvodába, talán mert erősebb volt mint apu. Apu kint maradt az utcán és ott sírt, anyu pedig velem együtt sírt.

Soha nem felejttem el, egyszer keservesen sírtam, amikor ismét vissza kellett mennem az oviba. Hallottam anyu hangját, aki azt mondta: „Ne sírj kisfiam, mert én is sírok!” Azokban az időkben állandóan a szemészeti klinikát jártuk, hátha tudnak rajtam segíteni. Emlékszem rá, egyszer úgy műtötték a szemem, hogy nem altattak el, hanem kikötöttek a műtőasztalra. Éreztem, hogy matatnak a szemem körül, majd úgy éreztem, mintha ki akarnák nyomni a szememet. Annyira fájt, hogy megint csak sírni tudtam. A gyermekkorom nagy része szinte csak sírás volt. Akkor éreztem magam biztonságban, amikor anyu és apu a közelemben voltak. Sokszor nem mertem lemenni a játszótérre, mert a többi gyerek állandóan csúfolt. Sajnos úgy kellett felnőnem, hogy sok olyan dolgot, amit szívesen megtettem volna, nem csinálhattam vakságom miatt. Nem focizhattam, nem nézhettem filmeket, nem láthattam az embereket. Nem azért, mert szüleim nem engedték meg, hanem azért, mert vakon születtem. De ahogy kezdtem felnőni, sok mindent sikerült áthidalni. Szüleim sokat foglalkoztak velem, sok mindenre megtanítottak.

Az óvoda után pedig a vakok iskolájába kerültem. Mi is ugyanazt tanultuk, mint a látó gyerekek, csak mi nem nyolc osztályt, hanem 2+8-at jártunk. Ezért aztán 16 éves voltam, amikor befejeztem általános iskolai tanulmányaimat. Fokozatosan kezdtem egyre jobban tanulni. Az általános iskola utolsó évében már 4,8 volt a tanulmányi átlagom. Szüleim rendszeresen vittek haza, először autóval, majd később vonattal. Sajnos, az egyik alkalommal, amikor visszavittek autóval Budapestre az iskolába, bekövetkezett az, amire még gondolni se mertem volna. Miután engem elvittek az iskolába, már majdnem otthon voltak, amikor autószerencsétlenség történt velük. Anyu meghalt, apu pedig életveszélyes sérülésekkel szállították kórházba. Ez az esemény az egész családot nagyon megrendítette. Soha nem felejttem el, amikor elmondták nekem anyu halálhírét, először nem is tudtam sírni. Annyira meglepődtem, hogy egy pillanatig nem bírtam levegőt venni. A sírás csak később jött ki

rajtam. Rájöttem, hogy valakit, aki nagyon fontos volt nekem, elveszítettem, már nem lehet a közelemben. Olyan érzés ez, mintha az életemnek egy részét veszítettem volna el. Bizony, így van ez! Amikor valakit elszakítanak tőled, úgy érzed, hogy az életedből veszítettél el valami nagyon fontosat. Már nem lehet veled az, akit szeretsz. Ez az állapot ürességet hozott létre bennem, mert úgy éreztem, hogy hiányzik valami, amire szükségem lenne. Még csak tizenöt éves voltam, szinte gyermek, de felnőtté kellett válnom. Pedig a gyermeknek akkor teljes az élete, ha az anyai és az apai szeretet egyformán körülveszi. Ezt csak azért hangsúlyozom, mert nem mindig vezet jóra az, hogyha a gyermeknek túl korán kell felnőtté válnia. Az anyai és az apai szeretet egyensúlyt hoz létre a gyermek életében, így a gyermek időben lesz felnőtté. Elhatároztam tehát, hogy nem fogom elhagyni magam, hanem „belehúzok” a tanulásba. Sokak meglepetésére rohamosan kezdett növekedni a tanulmányi átlagom.

Tizenhat éves voltam tehát, amikor elvégeztem az általános iskolát és gimnáziumba kerültem. Nagyon hálás vagyok szüleimnek, sokat köszönhetek nekik, hiszen nélkülük semmire sem jutottam volna. Sok mindent elértem, sok barátom volt, azt hiszem, talán még a lányok is szerettek, de mindez csak kár és szemét volt az életemben, ahogy az apostol, Pál írja. Mint már említettem, tizenöt éves koromig ugyanolyan voltam, mint bárki más ezen a világon. Semmiben sem különböztem az átlagemberektől, csak abban, hogy én vak vagyok. Ateista voltam, és úgy káromkodtam, mint egy kocsis.

De egyszer fordulat történt bennem. A megtérésem előtt már sokszor voltam katolikus misén, de az ilyen istentiszteleteken soha nem éreztem jól magam. Minden egyes mise után azt a tanulságot vontam le, hogyha van is Isten, én inkább a poklot választom, mert nekem ilyen Isten nem kell. Mit értek ezen? A miséket untam, a prédikációk alatt majdnem elaludtam, egyszóval minden voltam, csak jó keresztény nem. De természetesen szeretem a katolikusokat, és sok katolikus testvérem van, akiről tudom, hogy nagyon szereti Jézust. Egyszer aztán a nővérem találkozott egy újjászületett keresztény fiúval, aki bizonyosságot tett neki Jézusról. A nővérem azt mesélte, hogy nem is a fiú kezdeményezte a beszélgetést. A nővérem látta, hogy ez a fiú a Bibliát olvassa, ezért odament hozzá. Beszélgetni kezdett a fiúval, majd abban állapodtak meg, hogy Lídia (a nővérem) egyik vasárnap elvisz a gyülekezetbe. Amikor Lídia hazajött, elmondta ezt nekem, és megkérdezte tőlem, hogy tetszik-e az ötlet. Én beleegyeztem a dologba, bár bevallom őszintén, azt gondoltam, hogy ez is csak egy ugyanolyan gyülekezet, mint bármely más közösség, amelyről már eddig is hallottam. Nővérem még azt is a számba rágta, hogyha elvisz a gyülekezetbe, legyek nagyon komoly, ne olyan, mint eddig. Ez azt jelenti tehát, hogy ebben az időben még nem sok komolyság volt bennem és mindabban, amit csináltam. Egy esős nap délutánján el is mentünk a gyülekezetbe.

Az első megdöbbenést az okozta, hogy ekkor találkoztam először olyan emberekkel, akik nemcsak keresztények voltak, hanem boldogok is. Ez azért fontos, mert sokáig azt gondoltam, hogy a kereszténység egyenlő egy „temetkezési vállalattal.” „Néha jön a pap, eltemeti azt, akit el kell temetnie, majd sír egy kicsit a hozzátartozókkal együtt, és ennyi az egész; és különben is a kereszténységre csak a gyengéknek van szükségük.”

Akkor még ateista voltam, és én is azt hirdetem, amit mások is, hogy tudniillik, „nekünk ateistáknak nincs szükségünk kapaszkodókra, mert mi meg tudunk állni a saját lábunkon is”. Ez hazugság! Minden ember kapaszkodik valamibe, még az ateisták is. Van aki a pénzbe, van aki a hatalomba, van aki a népszerűségbe, van aki csak a kedvenc rock zenekarába és van aki az alkoholba. Alapjában véve minden ember kapaszkodik valamibe, mert minden ember keresi élete értelmét, minden ember ki akarja tölteni azt az űrt, amit hordoz magában. De sokkal jobb, ha minden ember Istenbe kapaszkodik. Csodálatos volt továbbá az is, hogy ezek a keresztények olyan közvetlenek voltak velem, mintha már régóta ismertek volna. Nagy szeretet volt közöttük. Éreztem, hogy az ő életükben van valami plusz, ami nekem még nincs meg. Az istentisztelet is csodálatos volt. Ez volt az első alkalom, hogy nem aludtam el az

istentiszteleten, annyira élveztem. Először hallottam olyan prédikációt, amelyről azt éreztem, hogy ez nekem szól. A lelkipásztor Jézus Krisztusról prédikált.

Az istentisztelet után beszélgetni kezdtem egy nagyon kedves emberrel, aki a gyülekezet egyik előjárója. Ez az ember azt mondta nekem, hogy Isten közel van hozzánk, és vágyik arra, hogy közösségben lehessen velünk. Elmondta, hogy Jézus meghalt értem a kereszten, és minden bűnt, minden fájdalmat, minden szenvedést elhordozott helyettem, ezért nekem ezeket már nem kell hordoznom. De a legjobban az fogott meg, hogy Isten közösségbe akar kerülni velem, és ez a közösség a Szentlélek által jöhet létre, mert Ő az, aki most itt van a földön. A Szentlélek az, aki elvezet bennünket minden igazságra. Bizony, ez csodálatos dolog, hogy nemcsak mi vágyakozunk Isten után, hanem az élő Isten is vágyakozik utánunk. Elhatároztam tehát, hogy átadom az életemet Jézus Krisztusnak. Segítettek elmondani egy rövid imát, amelynek az volt a lényege, hogy elfogadom Jézus halálát és feltámadását, és kérem Istent, költözzön be a szívembe. Amikor befejeztem az imát, hirtelen minden megváltozott.

Boldogság áradt szét bennem, tudtam, hogy örök életem van, és tudtam, hogy Isten nagyon szeret engem. Olyan érzésem volt, mintha valami homály esett volna le rólam. Boldogan mentem hát haza. Észrevettem még egy különös dolgot. Megtérésem előtt hiába próbáltam olvasni a Bibliát, semmit nem értettem belőle. Az egész Szentírás nem volt egyértelmű előttem. Megtérésem után ez megváltozott.

Észrevettem, hogy kezdek vágyakozni a Biblia után. Csak úgy ittam az igéket. Volt olyan nap, hogy reggel elkezdtem olvasni a Bibliát és este hagytam abba. Meg is lepődtem, hogy milyen gyorsan elszaladt az idő. Csodálatos volt az is, hogy érttem is azt, amit olvastam. Éreztem az Ige tisztaságát, éreztem, hogy Isten Igéjében hatalmas erő van. Csodálkoztam, hogy megtérésem előtt miért nem érttem semmit sem belőle, pedig annyira érthető a Szentírás. Azt gondolom, hogy valóban „megvilágosodtam”. Először Máté evangéliumát olvastam el. A legjobban Jézus egyik példázata fogott meg. Jézus a házépítés példázatában azt mondta el, hogy az az okos ember, aki sziklára építi a házat, mert ha jön a vihar, nem tudja lerombolni a házat. A balga ember pedig homokra építi a házat, és ha jön a vihar, az egész ház romba dől. Rájöttem, hogy itt saját életemről van szó. Jézus Krisztus az a szikla, amelyre (akire) építhetem az életemet. A vihar a próbákat jelenti, a ház pedig az életemet szimbolizálja. Ha Jézusra építem az életemet, jöhetnek a próbák, a nehézségek, akkor sem fogok meginogni, nem fog tönkremenni az életem, mert sziklára van felépítve, és rájöttem, hogy mindazt, amire addig építettem az életemet, a homok szimbolizálja. Nem csoda hát, hogy állandóan összedől a házam. Ez döbbenetes felismerés volt számomra. De volt még egy baj: nem tudtam imádkozni, nem tudtam, hogy mit mondjak.

Egy éjszaka azonban csodálatos találkozásom volt Istennel. Már az ágyamban feküdtem, amikor azt gondoltam, hogy imádkozni kellene. Csak ennyit bírtam mondani: „Istenem, tölts be Szentlelkeddel!” Nem számítottam rá, hogy valami történni fog, de abban a pillanatban érintést éreztem a testemen. Majd valami áthatotta az egész lényemet, szétáradt a bensőmben, és úgy éreztem, mintha kellemes hús víz folyna rajtam keresztül. Éreztem, hogy Isten az, aki most megérintett engem. Annyira csodálatos érzés volt ez, hogy elkezdtek folyni a könnyeim. A Szentlélek nemcsak közel jött hozzám, hanem be is töltött. Az egész testemben kellemes, csodálatos érzés áradt szét. Majd néhány nappal később a Biblia olvasása közben egyszer csak elkezdtem egy új nyelven szólni. Ezt a nyelvet sehol nem tanultam, senkitől nem hallottam, hanem a Szentlélek adta a számba a szavakat. Csodálatos volt ez a nyelv, és amikor ezen beszéltem, olyan öröm töltött el, amelyet soha előtte még nem tapasztaltam. Egy új, nem tanult nyelven kezdtem imádkozni Istenhez. Később anyanyelvemen is tudtam imádkozni, még hozzá folyékonyan. A Szentlélek valóban meg tud minket tanítani imádkozni. Azóta is csodálatos közösségben élek Istennel, és nem bántam meg, hogy megtértem. Az 1Jn 2,27-ben van egy íge, amely nagyon sokat változtatott a Bibliához való viszonyomban. „És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson

titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az, és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Őbenne.” A Szentlélek kenete az, amely segít az Ige megértésében. Az ember útjában ugyanis nagyon sok akadály van. Az ördög sokféle dologgal támadja az emberek elméjét azért, hogy ne értsék meg Isten Igéjét. Mert ha megért az ember egy igét, akkor az hatással lesz az életére. Az ördög viszont ezt nem akarja. De ahogy a Bibliában is írva van: „a kenet megtöri az igát.” Amikor kiárad a kenet, megtisztul az ember feje, szíve, és képessé válik az Ige befogadására. A kenet Isten megnyilvánult jelenléte. Az Igében is kenet van, ez az amely megérint téged az Igén keresztül. Ezt én is naponta megtapasztalom. A kenet ugyanis valóban „mindenre megtanít”. Ezáltal válok képessé arra, hogy megértsem Isten Igéjét. A kenet tehát, amint az imént említettem, Isten megnyilvánult jelenléte. Isten pedig most a Szentlélek által van jelen közöttünk. Ezért mondja Jézus, hogy a Szentlélek az, aki minden igazságra elvezet bennünket.

Ezekután már csak azt tudom javasolni minden embernek, hogy fogadja el Jézus Krisztust személyes Urának és Megváltójának. Teljes szívemből kívánom, hogy minél több ember üdvözüljön. Éppen ezért én is igyekszem megtenni minden tőlem telhetőt, akinek csak lehet, elmondom a jó hírt. Azt, amely az én életemet is megváltoztatta.

Hettig Hajnalka

{k1996610}

1988. április 15-én tértem meg. Sosem felejttem el ezt a napot.

Mindig szerettem diszkóba és házibulikra járni. Azt hittem, ha találkozom az „igazival”, boldog lesz az életem. Ma már tudom, hogy amire akkor vágytam, az Jézus Krisztus szeretete. Édesanyám a gyülekezetbe készült, s én szóltam, hogy szeretnék vele menni. Nagyon meglepődött. Így kezdődött érdeklődésem Isten iránt. Eleinte az istentisztelet után diszkóba mentem, de már nem éreztem ott jól magam.

Egyik vasárnap külföldi evangélista volt a gyülekezetben. Fekete volt, s arról beszélt, hogy leprások között él. Ez a betegség fertőző. Mégis úrvacsora osztáskor soha senki sem betegszik meg, így ő sem. Isten csodát művel.

Az összejövetel végén a pásztor arról beszélt, hogy ez a szerető Isten elküldte Fiát a földre, hogy meghaljon az emberiség bűneiért. Tudtam, hogy ez nekem szól. Majd felszólították az embereket, hogy menjenek előre, mert szeretnének imádkozni értük.

Ekkor csoda történt. Hallottam Jézus hangját. Azt mondta: ad nekem még egy lehetőséget a megtérésre. Ezt azért mondta így, mert nem először szólt. Ekkor döböntem rá, hogy életemben mindig Őt kerestem, Őt akartam megtalálni. Döntöttem mellette.

Ezt a döntésemet soha nem fogom megbánni. Szeretem Őt. Ő az életem Ura. Azóta más ember vagyok, másképp gondolkozom. Ma már a gyülekezetben érzem jól magam, és nem vágyom olyan helyre, amivel Őt megbántanám. Újjászülettem.

Muntyán Eszter

{k1996611}

Szemmel tartotta minden lépésemet

Krisztussal való kapcsolatomban kezdete '92 májusába vezet vissza, amikor miskolci katolikus fiatalok Egerbe mentek kirándulni, közöttük én is. Számomra „erőltetett menet” volt az egész mindaddig, amíg egy fiatalember meg nem kérdezte, mi a véleményem az Úr Jézusról.

Nem nagyon volt mit mondanom, éppen ezért sokat beszélgettünk az Úr Jézusról és a katolikus egyházzal.

A kirándulás végén ígét kaptam tőle egy lapon, amelyen megköszönte a beszélgetést. A bibliai ige Ézsaiás könyve 53. része volt. Amikor elolvastam, megindult a világ körülöttem: Jézus Krisztus ezt tette értem? Megannyi kérdésre kaptam választ, amelyek eddig magányom és fájdalomaim forrásai voltak.

Ekkor reménysugarat nyertem az Úrtól, de én az egész Napot szerettem volna látni, ezért elkezdtem a Bibliát olvasni, hogy Isten ismeretéhez jussak. Tudni kívántam, hogy mit gondol rólam, és mit kíván tőlem. Mit cselekedjem?

Miközben az Igét olvastam, mindinkább megtapasztaltam, hogy „közel van az Úr a megtört szívekhez és megsegíti a sebhedt lelkeket” (Zsolt 34,19). Megtérésem azonban hosszú évekbe telt, és ezekben az években kimondhatatlan hálát és szeretetet éreztem az Úr iránt, ami tart mind a mai napig.

Az Úr Jézus a kezdetektől fogva szemmel tartotta minden lépésemet, születésemtől fogva egészen addig, amíg elfogadtam Őt a nagy nyilvánosság előtt a miskolci pünkösdi gyülekezetben.

Most is velem van, és támogat az erősség Lelkével, hogy az Ő szolgálatába tudjam állítani életem teljes idejét.

Régen, sok-sok évvel ezelőtt mély depressziókra voltam hajlamos, az Úr kiemelt életem ingoványos mélységeiből, és szilárd talajra állította lábamat.

Most már tudom, hogy az a betegség, amelyet megengedett: áldásom – és így ezzel kell dicsőítenem az én Királyomat, akiben nem kételkedem, sőt bizvást hiszem, hogy egy nap megérinti a testemet, és általa meggyógyulok.

Addig is, amíg meg nem történik ez, örülök, hogy (már most) az Ő örömét és az Ő reménységét adta nekem.

Fizl Attila

{k1996612}

Szembesített önmagammal

Az Úr 1973. esztendejében születtem Budapesten, elvált szülők egyedüli gyermekeként.

Édesapám életmódja sajnos súlyos következményekkel járt, így ránk nem volt gondja.

Édesanyám, valamint nagymamám nehéz és sok munkával, de még több szeretettel és odaadással nevelt: kezdetben szülőhelyemen, majd később – a pesti lakást fenntartva – vidéken. Édesanyám a pesti Vendéglátóipari Vállalatnál dolgozott szakácsnőként. Gyakran túlórázott, hogy magához vehessen, s neveltetésem költségeit fedezni tudja. Így életem legtöbb idejét nagymamámmal töltöttem. Évekkel később anyukám annyira megbetegedett, hogy leszázalékolták, kezei meggörcsültek, érszűkületet és egyéb, orvosi szóhasználattal is nehezen kifejezhető betegségeket kapott. Ennek következtében „hazakerült” vidékre, majd hármásban éltünk egészen a halála napjáig. A szegénység, a bizonytalan és kiszámíthatatlan jövő, valamint az ún. közös udvar tulajdonjogi problémája rányomta bélyegét egész akkori életünkre. Édesanyám és nagymamám nagy szeretettel voltak irántam, mégis gyakran voltak dühkitöréseim, és megnyilvánult a magam elleni depresszió sötét gondolata is – bennem.

Ebből a közegeből hívott el Isten, találkoztam Jézus Krisztussal az 1991-es év végén.

Úgy történt, hogy a Telefongyárban dolgoztam forrasztóként, és egy munkatársam beszélt arról, hogy mi az élet, és úgy általában milyen kérdések foglalkoztatják korunk embereit. Tőle hallottam először az evangéliumot úgy, hogy az mély benyomást tett rám. Persze nekem is volt véleményem, és sokat ellenkeztem vele, hogy így... meg úgy..., csak nehogy neki legyen igaza. Ugyanis szerintem – mondtam –, ha nincs reinkarnáció, igazság sincs, mert aki szegénynek született, az kevesebb jót él meg, mint a gazdagok – és nincs esély az újrakezdésre! Véleménye nagyon eltérő volt, hovatovább kioktatott, hogy a gazdagnak sem minden könnyű, meg persze az ítélet... Majd később ismételten győzködött, s elhívott a gyülekezetbe. Majd meglátom – mondtam. Végül egyszer elmentem, s Isten Szelleme rögtön megérintett, érezhető volt, hogy szabadulok a depresszió okozta fásultságból. Az összejövetel végén pedig barátian elbeszélgettek velem a „testvérek”, s meghívtak, jöjjenek el legközelebb is. Majd meglátom – volt a szokásos válaszom. Végül megláttam... Isten tisztasága, nagysága szembesített önmagammal, s rájöttem, mindig erre vágytam, az Urat kerestem, csak még nem

tudtam Róla. Ahogy átéltem jelenlétét, könnyező szemmel kértem, bocsássa meg bűneimet a Jézus Krisztus kereszthaláláért, és fogadjon el gyermekének. Akkor mintha kövek estek volna le a szívemről, s tudtam, bűneim súlyától mentve vagyok. Azután már rendszeresen jártam istentiszteletre, s az életem alapjaiban megváltozott. Az 1992-es év elején rendszeresek voltak az imaharcok, s tusakodtunk a Szent Szellem elnyeréséért. Dicsőség az Úrnak, Isten dicsősége betöltött. Tudtam boldog lenni, igazán boldog. Szóltam új nyelveken, s a kinyilatkoztatott Ige meggyőzött: Isten jó, Isten él, Isten csodálatos! Jó, hogy Isten él, mert csodálatos – halleluja! A bemelegítésem 1992 nyarán történt, amikor végleg döntöttem az Úr mellett. Közben leérettségiztem, s mellette dolgoztam – az időközben átalakult Elzett Művekben. Miután anyukám meghalt, nagymamámat gondoztam, s eljöttem a munkahelyemről is. Csodálatos volt megtapasztalni Isten jóságát, azt, hogy gondot visel rólunk. A testvérek gyakran eljöttek értünk kocsival, így el tudtam menni istentiszteletre. Időközben (ez év márciusában) eltemettem 84 éves nagymamámat is, de hiszem, hogy Isten beszéde nem volt hiábavaló az ő életében sem.

Most azt szeretném, hogy Neki minél inkább szolgáljak, dicsőségére éljek. Az Úr legyen felmagasztalva végtelen szeretetéért, azért, ahogyan lehajolt s fölemelt, magához ölelt, s részem lehet dicsőséges szeretetében!

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Őszi hálaadó napok • *Durkó Sándor László*

Van aki vállalja, van aki nem. Némelyek a nagy „újhullámban” megtagadják, mások örülnek a lehetőségnek, hogy testvéri közösségben ünnepelhetnek, hálát adhatnak.

Rohanó világunkban pedig kellenek az ünnepek.

Az ünnep ugyanis olyan, mint a sivatagban az oázis, ahol felfrissül, erőt gyűjt az ember.

Ilyen oázis volt a dudari és a péceli hálaadó nap. Több gyülekezetben, így az említettekben is a hálaadás napján bemelegítést is tartottak, így biztosítva azt, hogy a menny is együtt örüljön velük.

Dudaron öten, Pécelen kilencen voltak a fehérruhások. Így hitelesebb, igazibb a hálaadó nap, mert a fizikai áldások mellett a látható lelki fejlődésért is hálát adhatunk.

Dudaron Nagy Miklós, Pécelen Kis József lelkipásztor szolgált. Aki ismeri őket, talán úgy gondolná, hogy egy konzervatív gondolkodású és egy fiatal „újhullámos” igehirdető szólt az üzenetet. Állíthatom, hogy a mondanivalóban semmilyen előjelű különbség nem volt. A megformálásban igen, de ez nem volt rossz hatással a tartalomra. Dudaron a 25. Zsoltár 12–15. versei ragadtak meg. „Kicsoda az, aki féli az Urat?” Az Úr megmutatja a választandó utat. Milyen sokszor nem tudjuk, merre menjünk, úgy magán, mint gyülekezeti életünkben. És nem várjuk meg, amíg az Úr megmutatja azt, megyünk a magunk feje után.

Dudar csendes, bakonyi falucska. Évtizedekkel ezelőtt hangos volt a pünkösdiék bizonyosságaitól, az éjszakai imaórák hangfoszlánya kiszűrődött a hazatérő bányászokkal teli utcára. Azóta mi változott?

A gyülekezet vezetőinek egy része előrement, és az Úrnál az örök hálaadó napot ünnepli. Az itt maradottak? Évek óta pásztorra várnak. Kit küld az Úr, aki pásztorolná a bakonyi nyáját? Pécelen van pásztor, ezért a dicséret hangosabb és dinamikusabb volt, mint a Bakonyban.

Tudjuk azonban, hogy az Úr nem a külsőségekre néz, hanem a szív állapotra. Szóba került a pénz mint eszköz. Ha az Úr kivieszi a szívünkéből a pénz szeretetét, kárpótól érte anyagilag is jobban, mintha ez a dolog a szívünkhöz kötődne.

Legyen hát bizodalunk az Úrban (Péld 3,5), lelki és anyagi vonatkozásban is! Ne szabjuk magunkat a világhoz (Róm 12,2)! Természetesen nem függetleníthetjük magunkat tőle és nem

vonulhatunk ki belőle.

Válogatnunk kell viszont a világ piacán. Ha valamiben bizonytalanok vagyunk, kérdezzük meg az Urat, szerinte vagy neki mi a fontos. Kezdjük azzal, hogy vásároljuk meg az időt! Áron is.

Szeretetünk ne elméleti, hanem cselekvő szeretet legyen, tettekben is nyilvánuljon meg. A gyülekezethez való viszony alapja: a bizalom és a közösség ápolása. Sokan felteszik a kérdést maguknak: Miért kell nekem ebbe a gyülekezetbe járnom, hisz máshol sokkal jobb lenne. (Egyébként is a más füve mindig zöldebb.) Nagyapám, apám is ide járt, nincs itt már élvezhető, tápláló fű. Nos, ha a fűvet gondozzák, locsolják, ismét szép zöld lesz.

A fehérruhások beléptek Isten hadseregébe. Ennek a hadseregnek Jézus Krisztus a fővezére, aki győzelemre viszi seregét.

A bemerítéssel egybekötött hálaadó napon a katonai parancs: pihenj, szerelvényt igazíts! A testvéri közösségre, a közösség ápolására Krisztus teste minden tagjának szüksége van. Nevezzék az eseményt hálaadó napnak vagy bemerítkezésnek, mindegy, hiszen nem a név számít, nem is a csomagolás, hanem a tartalom.

A pápa elismeri az evolúciót • Durkó Sándor László

Ezzel a címmel voltak tele a közelmúltban megjelenő újságok. II. János Pál pápaságának eddig talán legnagyobb horderejű vallástörténeti revízióját jelentette be. Másfél évszázaddal Charles Darwin művének: A fajok eredetének publikálása után formálisan is megalapozottnak nyilvánította az ember kialakulásának és fejlődésének evolúciós elméletét. A pápa szerint az evolúció nem ellentétes a hittel. A vallás számára összeegyeztethető az emberi test állati eredetű fejlődése és a lélek isteni eredetét valló katolikus doktrína. Gyulai Endre Szeged-Csanád Egyházmegye püspöke a bejelentés kapcsán elmondta: A Szentírás nem természettudományi tényeket tartalmaz, hanem hit és erkölcs dolgában igazít el. A lényeg az, hogy a világot Isten teremtette, a „hogyan?” ebből a szempontból másodlagos kérdés.

II. János Pál 1992-ben „rehabilitálta” Galileit, egy évvel később Kopernikust. Kijelentette: „A tudomány és a hit közti feltételezett összeférhetetlenség már a múlté.”

A 2000. jubileumi év közeledtével a pápa a katolikus egyház történelmi bűneinek és mulasztásainak nyilvános beismerését kezdeményezte. „Az egyházon belüli egységet csakis az segítheti elő, ha bátran beismerjük azokat a bűnöket, mulasztásokat, amelyekért valamilyen módon a keresztények felelősek” – mondta.

Az újságokban tallózva egyik szemem sír, a másik nevet. Az evolúcióval kapcsolatos kijelentések elkeserítenek, a bűnbánatra vonatkozóak lelkesítőek, mondhatni reménykeltőek. Nem lenne értelme e hírek kapcsán messzemenő következtetések levonásának.

Abban viszont reménykedem, hogy az evolúcióval kapcsolatos kijelentések is bele fognak tartozni az ígért nyilvános bűnvallásba.

Kutyaházasság • Durkó Sándor László

Vannak, akik úgy érzik, az ő házasságuk „kutya rossz” házasság. Csak remélni tudom, hogy akik így érznek, nem az Élő Víz olvasói.

A címben nem a rossz házasságra gondoltam elsősorban, hanem a szó szerinti jelentésre, azaz arra, hogy Hollywoodban Tippy és Roxie, két kutya házasságot kötött. Ez eddig jó viccnek tűnik, az elkeserítő csak az, hogy egy eskető pap jelenlétében mondták ki a boldogító vaut.

„Kedves házasulandók, hatalmamnál fogva, melyet Kalifornia állam ruházott rám, ezennel házastársakká nyilvánítalak benneteket. És most megnyalhatjátok egymást” – mondta a pap. Nem tudni, a kutyaházasság tartós lett-e vagy „válással” végződött.

Magyarországon az elmúlt évben a bíróságok 24861 házasságot bontottak fel, közöttük sajnos

keresztény házasságokat is. És még hány olyan házasság van, amely már rég zátonyra futott, csak még nem merült el teljesen. Fájdalom, de még a keresztény házasságok között is található ilyenek.

Ezt megakadályozandó, többet kellene foglalkozniuk a házastársaknak egymással, a gyülekezeteknek a keresztény házasságmodellel, a lekipásztoroknak házasságterápiával. Mert amíg a világ világ, addig a közösségnek, és a társadalomnak is a legkisebb és legfontosabb építőeleme a család lesz.

Kutyaházasságokkal és kutyacsaládokkal csak kutyavilágot lehet építeni.

Megkondult a vészharang • Durkó Sándor László

Már nem csak a természetért hivatalból aggódó zöldek, hanem felelős tudósok, politikusok is aggódnak földgolyóink jövőjéért. Azért a Földért, amelyet Isten jónak teremtett, de a bűn, az ember tönkretett. A pusztítás oly mérvű, hogy a Föld lassan alig lesz alkalmas az emberi életre.

Megrázó képeket mutattak a közelmúltban a TV-ben, amikor a hőmérséklet emelkedése miatt az Antarktiszról egy óriási jéghegy leszakadását láthattuk, ami akár olyan következménnyel is járhat, hogy a tengerek, óceánok vízmennyisége megnő, s a tenger elönti a partok melletti városokat, településeket.

Emelkedik a Föld átlaghőmérséklete, de saját bőrünkön is tapasztalhatjuk, hogy melegebbek az évszakok. Tavaly nyáron évszázados hőrekord dőlt meg, egyik városunkban 38,6 °C-t mértek árnyékban.

Milyen szomorú annak az embernek az élete, aki csak az evilági dolgokban reménykedik, a földiekben bízik! A vészharang hallatán pislákoló reményét, bizalmát is elveszti. Mennyivel örömtelibb annak a hívőnek az élete, aki tudja és hiszi, hogy nincs e Földön maradandó városunk, vándorok vagyunk, és a mennyei Jeruzsálembe, az új földre igyekszünk.

Készüljünk fel, mert sokkoló természeti katasztrófákról, földrengésekről, háborúkról fogunk hallani, de ezt mind előre megjövendölte a Biblia: ezek a Jézus visszajövele előtti idők jelei (Mt 24,4–14).

Amíg a Földön élünk, természetes, hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk nem csak városunk, hanem Földünk java érdekében is. Ne feledjük viszont, hogy amit Isten a Föld és a világ felől végzett, az be fog teljesedni.

Vegyük komolyan a vészharangot, nekünk is szól!

Faházaink • Balogh Sándor

Az őszi folyamán több gyülekezet összefogásaként a Gyermekmisszió szervezésében két bontott faházat építettünk fel Kadarkúton. A két faház alapterülete összesen 370 m², az épületek tető alá hozása három hónapos kemény munka eredménye. (Szeretnénk köszönetet mondani a támogató testvéreknek.) Tudjuk, hogy ez nem hiábavaló befektetés. Ezzel gyermekeink kulturáltabb táborozását segítjük elő, és lehetőséget biztosítunk az egyéb kadarkúti rendezvények látogatóinak jobb elhelyezésére is.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

**Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívó novella pályázatának
eredménye • Az Alapítvány Kuratóriuma**

I. díjat (5000 Ft-ot) nyert *Albertné Bognár Margit* és *Albert Melinda* (Isaszeg) *A csodák kora nem járt le* című novellájával.

II. díjat (3000 Ft-ot) nyert *Kertész Angéla* (Tiszaszentmiklós, Jugoszlávia) *A híd* című írásával.

III. díjat (2000 Ft-ot) nyert *Czerovszki Márta* (Tápiószentmárton) *Szeretet és a békesség lakhelye* című művével.

Díjazatlanul **IV. helyezett** lett *Albertné Bognár Margit* (Isaszeg) *Az Úr mindig válaszol* című írása.

A pályázatra 6 pályamű érkezett. A bíráló bizottság tagjai: Hegedűs Ildikó, Koncz Sándorné (mindkettő Bp, Agapé gyülekezet), ifj. Kovács Béla (Ózd) és Kovács Zoltán (Inota, Bétel gyülekezet).

Díjnyertes testvéreinknek gratulálunk, és az Úr áldását kívánjuk minden kedves pályázónk életére, valamint további irodalmi próbálkozásaira.

A legfontosabb • Durkó Sándor László

Ha húszéves korodra nem vagy szép, harmincéves korodra házas, negyvenévesen pocakos, ötvenéves korodra pedig gazdag, akkor már nem is leszel az – mondta valaki.

Elgondolkodtatóak ezek a társadalmi elvárások. Sajnálatosan egyvalami, mégpedig a legfontosabb, kimaradt e felsorolásból. A megtérés idejének megfogalmazása.

A legfontosabb ugyanis e földi életben, hogy térj meg, légy kilenc vagy kilencvenkilenc éves. Lehetsz szép, házas, pocakos és gazdag, de mindez mit sem ér, ha nincs örök életed!

Könyvajánlat

Gulyás István testvér *A múlt, jelen és a jövő* című könyvét szívesen ajánljuk megvételre. Isten üdvtervéről szól, és János jelenések könyvét magyarázza biblikus és könnyen érthető formában. Sok áldás kíséri a könyv olvasását.

Megrendelhető: Szabó Szilvia 4251 Hajdúsámson, Arany János u. 2/A. Tel: (52) 200-210
Ára: 350 Ft

Megjelent

Mit mond a Biblia? – az UFÓ-ról, ezoterikáról, – okkultizmusról, reikíról, – parapszichológiáról című hangkazetta

Előadó: *Süveges Imre*

Ára: 300 Ft

Kiadja: EPK Sátormisszió (Elhangzott: a kiskőrösi sátormisszión)

Megrendelhető: EPK Országos Titkárság Sátormisszió *Fábián Zoltán* 1143 Budapest, Gizella út 37.

Ajánlás: Felgyorsult világunkban nagy az érdeklődés a természetfeletti dolgok iránt. Sok olyan jelenséggel találkozunk, amiben elég nehéz tájékozódni. Ebben nyújt segítséget a tanítás, közölve a Biblia alapvető törvényszerűségeit a témának megfelelően. Keresztények és érdeklődők haszonnal hallgathatják.

Pataky Albert, Közösségünk alelnöke

Kedves Testvéreink!

Ahogy már korábban jeleztük, sajnós, az 1997-es évtől kénytelenek vagyunk kissé emelni az

Élő Víz árát, elsősorban a nyomdai kiadások növekedése miatt.

Áraink 1997-től az alábbiak szerint alakulnak:

– Előfizetőinknek 140 Ft/db, egy évre összesen: 840 Ft + postaköltség.

– Előfizetés nélkül 150 Ft/db + postaköltség.

Természetesen, akik december 15-ig küldik az előfizetési díjat, 1997-ben is az idei áron jutnak hozzá a laphoz.

Azok a testvéreink, akik az előfizetési díjat már elküldték, és a lapot postán kapják kézhez, a mellékelt csekkben csak a postaköltséget adják fel címünkre.

Jelezzétek, ha a lapot személyesen, vagy megbízott által a Központban át tudjátok venni, így a tetemes postai díj megtakarítható.

Közlemény

A *Kakas József*: Oh, te gyarló emberiség (Önéletrajz- és emléktörédek 1986) második részét helyhiány miatt a következő számban fogjuk közölni.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: A mezőcsokonyai új imaház

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996601}

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996613}

VÍZSZINTES: **1.** Pusztai növény, melyhez hasonlónak lesz az a férfi, aki emberben bízik (Jer 17). **4.** „Leomlott, leomlott ... , a nagy város” (Jel 14). **5.** Pogány istennő, melynek Izráel fiai is szolgáltak (Bír 2).

FÜGGŐLEGES: **1.** Ahasvérus király egyik udvarmestere (Esz 1). **2.** Tartomány, ahol Jézus a vizet borrrá változtatta (Jn 2). **3.** „Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az ...” (Zsolt 119).

BEKÜLDENDŐ:

a *keresztrejtvény* számozott soraiban található igevers pontos *helye* (4 pont), valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott *szó*, mely egy férfi neve, aki Izráel ószövetségi korszakában vezető személyiség volt (2 pont).

BEÉRKEZÉSI határidő: **1997. január 20.**

A '96/5. szám rejtvényének megfejtése: *keresztrejtvény: Jak 5,8* (5 pont), *minirejtvény: Démás* (1 pont).

A *karórát*, melyet *Vadon Tamás* órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Perei Imre** (Pécel) nyerte **27 ponttal**. Egy-egy könyvet nyert: **Bálint Miklósné** (Kalocsa), **Takácsné Makkai Zita** (Berhida) **26–26 ponttal**, és **Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya) **25 ponttal**. Kazettát nyert: **Opóczki Magdolna** (Inárcs) **24 ponttal**. Nyerteseinknek szívből gratulálunk. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést természetesen újra kezdhetik. A **PONTVERSENY** állása a sorsolás után: **21 pont:** Mundrucz Istvánné, Szabóné Bognár Klára; **20 pont:** Balogh Tünde, Berla Ferenc, Dr. Faragó Enikő, Szakács Györgyné, Vass Béláné; **19 pont:** Kállai Ibolya; **18 pont:** ifj. Horváth Istvánné; **17 pont:** Komócsi Roland, Pintér Józsefné, ifj. Tarr István; **15 pont:** Kubis Ferencné; **14 pont:** Deák M. Jolán, Édes Zsuzsanna, Kis Krisztián, Makkai István, Nagy-Ajtai Márta, Nagyné F. Éva, Oszkó Viktor, Plesa Jánosné, Szabolovits István, Szűcs Virág, Wilhelm Konrád; **13 pont:** Csányiné Farkas Mária, Sztrida Pál; **12 pont:** Gáspár Jánosné, Komócsi Józsefné, Török Ferencné, Windisch Károly; **11 pont:** Gróf Nándorné, Weller József; **10 pont:** Lugosi István.

1997. évi **ÉLŐ VÍZ ELŐFIZETÉS**-t: nyertek: **Balogh Tímea** (Tápiószentmárton), **Csipkés László** (Ózd), **D. Nagy Emma** (Békés), **Dr. Faragó Enikő** (Komló), **ifj. Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya), **Lénárt Ferenc** (Záhony), **Molnár Anita** (Komló), **Nagy-Ajtai Márta** (Komló), **Perei Imre** (Pécel), **Szakács Györgyné** (Budapest).

Sok reklamációt kaptam a rejtvény megfejtésekhez mellékelve, hogy az újság megint nagyon későn jutott el a gyülekezetekbe. E jogos jelzésekre kedvező válasszal szolgálhatok. Az Élő Víz megjelenésének időpontját igen sok tényező befolyásolja, ezért a beküldési határidő meghosszabbítása megoldhatónak látszik. Bizonyos szerkesztői munka átszervezésével lehetővé vált, hogy e számtól kezdődően, mindig a páratlan hónap utolsó előtti hétfője legyen a **beérkezési** határidő.

A sorsolás következő évi feltéteiről a következő számban adunk felvilágosítást.

GYERMEKKÖR

{k1996614}
{k1996615}
{k1996616}
{k1996617}
{k1996618}
{k1996619}
{k1996620}
{k1996621}
{k1996622}
{k1996623}
{k1996624}
{k1996625}
{k19966D}